

The background of the book cover is a photograph of a sunset over a beach. The sun is a bright orange orb in the upper right, casting a glow over the sky and the water. The beach is a wide, sandy expanse in the middle ground, and the ocean waves are visible on the left side. The overall color palette is dominated by warm oranges, reds, and blues.

Шлях ЦЕНТУРІОНА

Філіп Ней, Марі Петерс

Нелегкий шлях
колишнього
виконавця абортів
до відтворення
власної автентичності

ПАТРІАРША КОМІСІЯ У СПРАВАХ СІМ'Ї УГКЦ

Філіп Ней, Марі Петерс

ШЛЯХ ЦЕНТУРІОНА

Нелегкий шлях
колишнього виконавця
абортів до відтворення
власної автентичності

Переклад з англійської
Зореслави Городенчук

Львів
Монастир Монахів Студитського Уставу
Видавничий відділ «Свічадо»
2001

Переклад за виданням: Philip G. Ney, MD, FRCP(C), MA, RPsych; Marie A. Peelers, MD.
*THE CENTURION'S PATHWAY: A Description of the Difficult
Transition for Ex-Abortion Providers or Facilitators.* —
Victoria: Pioneer Publishing, 1997.

ББК 86.3-4

Н 45

Художнє оформлення *Олена Гижя*

Ней Філіп, Петере Марі Н 45 Шлях центуріона/ Пер. з англ. З. Городенчук. —
Львів: Свічадо, 2001. - 112 с. 15ВВ1 966-561-232-8

За задумом авторів, ця книга написана для медиків, які виконують аборт або сприяють його проведенню, — для тих, кого суспільство змушує застосовувати свої фахові знання та вміння, щоб розв'язувати аж ніяк не медичні проблеми. Чому клятва Гіпократата — «Ніколи не дам жінці абортативного засобу» — вважається тут недоречною?

Проблема, звичайно, стосується суспільства в цілому, й кожного з нас зокрема, адже всі ми задіяні в цій «трагедії» — як дійові особи і як «очевидці». І нам з цим жити...

Для широкого кола читачів.

ББК 86.3-4

„0403000000-24 с.Н — Без
оголошення 561-2001

ISBN 966-561-232-8

© Патріарша комісія у
справах сім'ї УГКЦ, 2001

Висловлюємо щиру подяку
організації «Церква в потребі»
за допомогу у здійсненні
цього видання

ВСТУПНЕ СЛОВО

Ви слухали п'яту симфонію Бетховена до-мінор, шістдесят сьомий твір? Ще ні? Послухайте, її неможливо глибоко не відчутти, і, повірте, ці відчуття незабутні. У ній в яскравих, чітких і лаконічних формах, застосовуючи різноманітні інструментальні варіації, великий композитор представляє мотив «долі», що, немов дамоклів меч, зависає як в особистому (трагедія глухоти, що неухильно наближається), так і в загальнолюдському плані. «Так доля стукає у двері» — ось слова, якими сам знаменитий автор у розмові зі своїм другом і біографом Антоном Шинд-лером дає характеристику твору, котрому судилося стати безсмертним на всі часи. «Від темряви — до світла, через боротьбу — до перемоги» — так зазвичай визначають основну ідею знаменитої симфонії.

Ви можете запитати: а що ж спільного є поміж п'ятою симфонією та пропонованою для Вас книгою? Однак спільне таки є. І цим спільним є трагедія — трагедія смерті особи й особистості і трагедія загальнолюдська, адже «Шлях Центуріона» — це про аборт і книга про найманих виконавців цього злочину. „Ненавиджу цю роботу. Мені байдуже, що її називають почесною... Як можна робити добро, вбиваючи дітей?" Як гірко чути ці слова, і тим пекучіше чути їх від тих, хто з Божою благодаттю осягнув привілей допомагати відкривати двері життю до життя. Чи впевнені Ви, молоді студенти медичних

закладів, що у Вашому житті не трапиться такої трагедії? Чи зможете Ви встояти перед спокусою хороших заробітків, а ще гірше — фальшивих аргументів на користь абортів на кшталт — «моє тіло — я вибираю», і чи не зависне й над Вами меч докору сумління на все ваше життя? Чи варто падати, щоб потім силкуватись підвестись? І чи не варто, поспівчувавши тим, хто вже впав, врахувати й осмислити їх аж занадто гіркий досвід шляху «від темряви — до світла». Тому ця книга для Вас!

Зрештою, ще багато спільного є між симфонією та книжкою. Один лиш приклад — це бетховенівський «мотив доли», що червоною лінією проходить через усі її частини. А в книжці, особливо в надзвичайно зворушливих свідченнях виконавців, цим головним мотивом є постійний стан докору сумління — «мотив совісті», якого неможливо позбутися. Ось що говорить один із виконавців: «Не знаю, як я міг до цього допустити...»

Важко знайти інше, вдаліше й глибше порівняння книжки, яку Ви тримаєте в руках, — аніж порівняти її зі знаменитою п'ятою симфонією Л. Бетховена до-мінор. І навіть якщо Ви не музичний критик чи не розумієте класичної музики або не маєте часу шукати саме цієї симфонії з-поміж компакт-дисків особистої фонотеки, все ж, уважно прочитавши й обміркувавши книжку «Шлях Центуріона», Ви неодмінно станете іншою людиною і, просвічені Божою правдою, що, за словом Ісуса, визволяє, — із глибини душі візвете: «Тепер досить! Я пройшов від темряви — до світла! Через боротьбу — до перемоги».

ВІД ПЕРЕКЛАДАЧА

«Сьогодні вперше робила аборт. За кюреткою потяглася мініатюрна, майже прозора ніжка десятитижневого плоду... Дивне відчуття: руйнувати щось, створене в цілковитій таємниці...».

Цей аборт був не останнім. Бо побачити — це' не те саме, що усвідомити. Центуріон теж професійно байдуже спостерігав муки тих, кого розпинали його воїни, допоки смерть Ісуса не відкрила йому очі. Шлях від звичного стереотипу мислення до бачення очевидного треба подолати. Бо зупинитись непросто. Тому що це роблять усі колеги, вважаючи аборт, у ліпшому випадку, меншим злом. Тому що просять знайомі, яких знаєш багато років і яким важко сказати «ні» або яким чимось зобов'язаний, які не зрозуміють відмови, образяться і стануть тебе уникати. Тому що інші лікарі й медсестри будуть говорити, низуючи плечима, що ти претендуєш на більшу праведність, ніж папа Римський. Тому що відмова від виконання абортів може зачепити за живе когось із керівництва або тих, хто тебе навчав і кому ти завдячуєш усім, чого досягнув як фахівець. Тому що розумієш, що в цій ситуації та жінка не знаходить іншого виходу. Тому що (будьмо до кінця відверті!) за теперішньої мізерної зарплатні завжди розраховуєш на ті неофіційні кілька гривень, яких часто не вистачає на найнеобхідніше. Тому що...

Але одного дня відчуваєш, що тягар, який звалили на твої плечі, — велика несправедливість, і далі так жити не можна. Тоді починаєш шукати якогось виходу. У всьому, що стається потім, відчувається рука невидимого поводиря, і, знайшовши інші відповіді на всі ці «тому що...», починаєш вірити в чудо. Лише запитуєш себе: «Чому не зробила цього раніше?» Не так важливо, що пливати проти течії нелегко. Набагато важче змиритись із фактом, що неможливо направити заподіяного, бо всі ці погублені твоєю рукою душі завжди поблизу, і мимоволі ловиш себе на думці, що зараз те або інше дитя вже тупцяло б, як щойно побачене на вулиці, або ходило б до школи.

За задумом авторів, ця книга написана саме для її персонажів — медиків, які виконують аборт або сприяють його проведенню, — для тих, кого суспільство змушує застосовувати свої фахові знання та вміння для розв'язування аж ніяк не медичних проблем. Проте, будучи однією з тих людей, дуже сподіваюся, що книжку прочитають також інші: ті, які вважають, що «гінеколог бачить світ через вічко кюретки»; ті, хто своєю нерозважливістю ставить кваліфікованого лікаря, завдяки вмінню і недоспанім ночам якого врятовано не одне людське життя, в таку ситуацію, з якої йому незручно виплутатись, не убивши; ті, що тримаються осторонь і засуджують, замість того щоб зробити щось конкретне; і ті, які хотіли б щось змінити, але не знають, з чого почати.

Було б прикро, якби появу цієї книги сприйняли як ще одну агітаційну кампанію проти абортів або моральне повчання. Бо це радше спроба вирівняти шанси — «п'ятдесят на п'ятдесят» — і довести, що вибір — робити аборт чи відмовити пацієнтці — справді існує.

Сподіваюся, що моя скромна праця знайде добре відлуння в серцях читачів і спонукатиме їх внести свою

частку в приборкання насильства, яке сповнює непевністю і тривогою серця наших співвітчизників.

На закінчення хочу подякувати своїй мамі, бо саме завдяки її підтримці я змогла зустрітися з цією книжкою, і всім, хто допоміг мені в роботі над перекладом.

ПРОЛОГ

ЧОЛОВІК, «ПРИГОТОВАНИЙ НА ЦЕ»*

Тягнуци прив'язане за мотузок козеня, чоловік прямував між наметами старозавітного Ізраїлю. Метою його подорожі була гаряча, гола пустеля, де він мусив залишити цю гарну тваринку на вірну погибель. То був символ: на маленьку голівку козеняти співвітчизники чоловіка склали всі свої гріхи. «Не знаю, чому обрали саме мене, проте мені це завдання не до душі. Безперечно, кожен інший сказав би, що моя місія почесна. Одначе бідолашна крихітка ні перед ким не завинила — я ж незабаром стану винуватцем її загибелі. Як несправедливо, що саме я мушу робити те, на що ніхто інший не погодився б».

ЦЕНТУРІОН**

Його воїни прокладали дорогу через галасливий натовп, із кожним кроком наближаючись до Голготи. Спе-котний, паркий день сповнював усіх похмурістю й роздратуванням. Центуріон командував своїми солдатами, стежив за порядком у юрбі та пильнував трьох засуджених, яких вели на страту. Колись цей бувалий воїн сам клопотав про своє призначення в каральні загони. Тут

* Левіт 16, 21. (Зірочками позначено примітки перекладача.) " Див. Лука 23, 47; Марко 15, 39.

завжди дещо перепадало: одяг засуджених або хабарі від їхніх близьких — щоб зробити роботу чисто і професійно. Однак згодом він почав розуміти, що провина більшості страчених полягала лише в тому, що вони дратували імператора або людей із його оточення. Центуріон не був надто м'якосердим, проте бачив, що чоловік на ім'я Ісус уже ледь живий і не може самотужки піднятися на гору. «Ненавиджу цю роботу. Мені байдуже, що її вважають гідною почесною. Не маю наміру і надалі влаштовувати підлі інтереси інших людей, навіть якщо доведеться піти у відставку. Мене вчили боротися, а не вбивати невинних — вбивати найжахливішим із можливих способів».

Смерть Ісуса відкрила центуріонові очі. У розпачі він б'є себе в груди: «Від моєї руки загинув невинний, я вбив Сина Божого!» Ми не знаємо, що було далі, проте цілком можливо, що він назавжди покинув свій меч і щит, а якщо залишився воїном римської армії, то попросив іншого призначення.

ВИКОНАВЕЦЬ АБОРТУ

Колись він розпочав кар'єру з твердим наміром усе своє життя робити добро. Зараз із його руки вислизнула закривавлена кюретка, якою він щойно пошматував беззахисне людське дитя.

«Не можу більше... Колись, коли був п'яний, то не відчував під руками живої плоті і не бачив понівеченого тіла. Ось перед моїми очима крихітна дитяча ручка. Вона відірвана від тулуба. Не можу дивитися на це маленьке личко. Ні, я не збожеволів: це не абстракція, це цілком конкретна дитина, що довірилась безпеці материнського лона. Щойно я вбив її, позбавив життя найжорстокішим із можливих способів. Безліч разів у внутрішній суперечці

я майже переконував себе, що це все потрібно задл. добра жінки, що ця істота — не дитина, прагнув довести собі й іншим, що аборт має вагомий обґрунтування. Проте водночас якесь незбагненне зло наростало в мені, а я цього не помічав. Тепер усі сумніви розвіялись: як можна робити добро, вбиваючи дітей?»

«Знаю, що робити це мене спонукали помилкові аргументи. Як таке могло трапитись зі мною? Я схибив, вчинив нерозважливо, проте відчуваю, що погодився на цю мерзенну справу заради багатьох людей. Тепер — досить. Мені байдуже, що це право жінки, що за законодавством аборт є легальний. Ненавиджу цю роботу. Як несправедливо, що інші звалили на мої плечі те, чого самі ніколи не відважилися б зробити!»

I. ВСТУП

Це одне із найнезбагненніших явищ, з якими нам доводилось зіткнутись: медики, які керуються досягненнями науки та лікарською етикою у своїх зусиллях зцілити хворого та зміцнити його здоров'я, можуть водночас убити ненароджене дитя. Вивчаючи проблему, ми розмовляли з лікарями, які роблять аборти, та тими з них, що відмовились від цієї практики. Ми провели анкетування та семінари, щоб зрозуміти цих людей і допомогти їм у важкому переході, і поступово дійшли до такого висновку: більшість залучених до виконання абортів не можуть пояснити, чому вони розпочали цю діяльність, і, всупереч спробам знайти якісь аргументи, лише дивуються: «Як це трапилось зі мною? Адже мусить бути якесь пояснення причини сходження в пекло». Завдяки цим людям ми змогли створити модель, яка допоможе зрозуміти, що саме відбувається насправді й чому¹.

¹ Ми раді, що стосовно абортів займаємо християнську й наукову позицію. Господь велів нам не вбивати. Наукові відомості переконують, що не існує достатньо переконливих обґрунтувань для штучного переривання вагітності та безперечної користі від нього. Лікар не зобов'язаний робити те, чого від нього вимагає пацієнтка. Його найперший обов'язок — не пошкодити, а отже, виконувати лише безумовно безпечні й ефективні в кожному конкретному випадку заходи.

Щоразу більше ми утверджуємося в думці, що виконання абортів — це не дев'яція поведінки окремих індивідів. Явище, яке щороку забирає життя 60 мільйонів жертв і калічить ще 300 мільйонів людей, — це своєрідний вияв феномену «офірного ягняти». На світі залишилося небагато родин, спільнот та націй, яких не торкнулися його страшні наслідки. Якась незбагненна сила дестабілізує екологічну рівновагу *homo sapiens* і штовхає людину до самознищення.

У цій книзі ми пропонуємо низку гіпотез — спроб пояснити це загадкове явище. Незважаючи на ґрунтовні спостереження та отримані при цьому переконливі результати, залишається ще багато білих плям. Ми з вдячністю вислухаємо кожного, хто прагне допомогти нам виявити й описати найзагадковіший феномен самодеструкції людства: посвячені в одну з найпочесніших медичних спеціальностей вбивають мільйони невинних дітей і виправдовують це винятково чийось проханням або примусом.

Ми описали процес залучення до практики штучного переривання вагітності та окреслили стадії відтворення виконавцем абортів власної автентичності. Це книга про лікарів, які роблять аборт, і тих, хто проводить знечуження, медсестер, реєстраторів, санітарів² і написана на

² У цій книзі ми застосовуємо термін **Центуріон (Сотник)** стосовно представників медичного, технічного й адміністративного персоналу, які безпосередньо або опосередковано залучені до виконання абортів. Це лікарі, що виконують операцію, медсестри, резиденти, студенти-медики, техніки, санітари, реєстратори та адміністратори — усі ті, хто створює умови для знищення ненароджених малюків. Вважаємо, що існує ще одна категорія учасників цієї ганебної справи — богобоязливі очевидці, які могли б підтримати молодих жінок і їхніх чоловіків у ситуації «небажаної вагітності». Ми намагаємось бути

самперед для цих людей. Сподіваємося, що з Божою допомогою колись з'явиться праця про ще одну категорію учасників трагедії — очевидців, тих, хто може і зобов'язаний допомогти молодим батькам захистити їхніх дітей.

відвертими й дотримуватись у наших міркуваннях суто наукової позиції. Якщо хтось сприйме цю книгу як осуд або замах на особисту свободу, просимо згадати, що правда завжди сувора, проте така ж непереборна, як і сила земного тяжіння. Автори, хоч ніколи не брали участі у виконанні абортів і не зверталися для його проведення, мусять просити Божого прощення за те, що не зробили більшого, щоб запобігти трагедії. Те, що ми впродовж багатьох років досліджували проблему, писали й говорили про народжених та ненароджених дітей, не знімає з нас провини.

II. СВДЧЕННЯ

Д-Р ГЕЙВУД ДЖ. РОБІНС, США.

Я народився і виріс у Лос-Анжелесі, в Каліфорнії. У нашому домі панували християнські переконання, тому участь у недільній літургії була для мене обов'язковою, аж до навчання в коледжі. У 15-річному віці я звірився матері, що хотів би стати лікарем. З часом моє покликання міцніло. Здобувши вищу освіту, я одержав науковий ступінь бакалавра в Каліфорнійському університеті, в Ірвіні. Далі — резидентура в Лос-Анжелесі в Медичному центрі Мартіна Лютера Кінга Чарльза Р. Дру — лише за декілька миль від місць, де минуло моє дитинство.

У резидентурі, стажуючись в акушерстві та гінекології, я пройшов практичний курс виконання абортів. Переривання вагітності проводилось у першому та другому триместрах із застосуванням різних методик: розширення шийки матки та вакуумний кюретаж; інтраамніальне введення гіпертонічних розчинів та простагландинів; розширення шийки матки та екстракція плоду. Етичні аспекти цих маніпуляцій чи можливість альтернатив не входили до навчальної програми. Особисто я над цим надто не замислювався. Справді, виконання абортів вимагало мізерних зусиль, усі робили це і не знаходили жодних проблем, то чому ж саме в мене мали зародитись сумніви? Якщо б я намагався пробити головою мур, неминуче постраждала б моя самооцінка. Одна з моїх колег, проте, якось висло

вилась, що особисто вона не вбила жодного з цих дітей. Зрештою, я й до того вважав її дещо ексцентричною особою.

Чому так відверто ігноровано елементарні факти репродукції людини? Чому ніхто й словом не обмовився, що ми нищимо людське життя на пренатальному етапі розвитку? Чому клятва Гіпократа — «Ніколи не дам жінці абортивного засобу» — вважалася тут недоречною?

Під час проходження акушерсько-гінекологічної практики я познайомився з чарівною дівчиною Норін З. Джонсон. Тоді я ще й не думав, що вона стане моєю дружиною. У той час як наші взаємини розвивалися, підробітки в абортній клініці стали звичною справою. Платня була досить висока, і, зрозуміло, навички, набуті під час курсу, обіцяли неабияку вигоду. У США платню за аборти вносять наперед. Лікарі одержують щедрі гонорари, тому намагаються виконати протягом робочого дня стільки процедур, скільки це фізично можливо. Великі гроші підіймають життєвий рівень, збільшують споживацькі потреби, і людина стає заручником своїх доходів. Багатство панує над нами і мотивує всі наші вчинки. Того, що ці гроші криваві, ми тоді не розуміли.

Після закінчення резидентури ми з Норін одружилися і переїхали в Техас. Там, майже через п'ять років, під час християнського концерту Леона Патіло Господь простягнув мені руку порятунку. Через місяць або трохи більше Норін також присвятила своє життя Христові. Благодать Святого Духа допомогла нам оцінити своє життя по-іншому — як минуле найманих вбивць ненароджених дітей.

Гроші — це могутня зброя в арсеналі диявола, якою він зваблює людей і тримає їх в омані. Ми раді, що здобули вічне життя у Христі. На щастя, переконання

прийшло до нас не через наукові аргументи, бо тоді ми залишилися б лише колишніми виконавцями абортів, на яких чекає пекло.

Боже провидіння привело нас із Норін у рух «За життя»*. Як тут не згадати навернення Савла у св. Павла: колись ми були насильниками та вбивцями ненароджених, а тепер стали зброєю в руках Господа, якою Він бореться за своїх дітей.

Рух *Pro Life* виступає за недоторканність людського життя з моменту зачаття до природної смерті. Найбільша організація такого напрямку *Human Life International*, заснована 1981 року, ставить перед собою завдання нести послання на захист життя і сім'ї, проти абортів, стерилізації чоловіків та жінок, дітовбивства, контрацепції та евтаназії (*прим, перекл.*).

III. МОДЕЛЬ ПРОБЛЕМИ

Надзвичайно важко зрозуміти, чому лікар, який обрав свій фах на основі притаманної йому гуманності, якого навчали підтримувати життя й охороняти здоров'я, робить щось цілком протилежне: вбиває невинних дітей, глибоко ранив їхніх матерів та батьків, несе страждання їхнім братам і сестрам та водночас неминуче дегуманізує самого себе. Незбагненна річ: можна звідати одне з найглибших для лікаря переживань — прийняти пологи і покласти новонароджене немовля поруч із щасливою матір'ю, а трохи згодом, в іншому відділі цієї ж лікарні, пошматувати неждану, «небажану» дитину в материнському лоні й викинути те, що залишилося від її тіла, на смітник.

Лікар, маючи обов'язок постійно пам'ятати про те, що він не має права зашкодити і зобов'язаний лікувати лише безпечними та ефективними методами, відверто ігнорує цей принцип: вбиває дитя і глибоко ранив його близьких, не маючи жодної певності, що його дії принесуть комусь користь. Ось усіма шанований чоловік або жінка цілує зранку своїх дітей, бере портфель і прямує в клініку з певним наміром вбивати й калічити³. Який абсурд! Зрозуміти цей феномен нам допоможе модель проблеми. Спробуймо створити її.

³ Переважно для підкреслення факту, що в абортній індустрії задіяні однаковою мірою чоловіки і жінки, ми пишемо він/вона, його/її та ін.

IV. СВІДЧЕННЯ

Д-Р МОНІКА КАМПЕАНУ, РУМУНІЯ.

Усе сягає корінням дитинства. У дитячі роки я зазнала словесних, а часами й фізичних знущань. Батько завжди карав мене, якщо я відмовлялась виконувати його розпорядження. До моєї думки ніколи не прислухалися, отже, я навчилася бути покірною і ніколи не казати «ні». Втративши віру в тих, хто мав захистити мене, я здобула переконання: не можна вірити нікому, крім себе. Це спонукало до важкої праці й сумлінного навчання. Я прагнула зробити кар'єру й довести батькам, та й собі, що вартую більшого, ніж вони вважають. Моєю метою було стати самій собі господинею і звільнитись від батьківської залежності. Ось чому я обрала медицину, а згодом акушерство й гінекологію — одну із найважчих спеціальностей.

У ті часи акушер-гінеколог у Румунії був зобов'язаний робити аборти, проте законодавство обмежувало покази до них: деякі захворювання жінки, вік понад 40 років та наявність чотирьох і більше дітей.

Мені було відомо, що моя мати мала багато абортів, отже, я належу до категорії вцілілих у низці вагітностей. Цей факт став нібито ширмою, через яку я дивилася на світ. Якщо мати робила це, чому не можна мені? Аборти матері стали «зеленим» світлом для аналогічних дій у моїй практиці.

Проте найбільшу роль відіграло оточення, у якому я зростала, — ізольована комуністична країна з диктатором на чолі. Я не стала християнкою в справжньому розумінні цього слова, хоч і була охрещена. Християнські цінності в нашій країні систематично знищують і висміюють всюди, починаючи від школи. Основою медичної освіти була теорія еволюції: утробний розвиток дитини нас (студентів та резидентів) навчали сприймати як онтогенетичне повторення стадій філогенезу. Тоді (1974-1985 рр.) я була переконана, що це єдина правильна теорія*.

Ми були ізольовані від світу, не мали доступу до медичної інформації та наукових новин. Не було й соно-графічної апаратури**. Не знаючи іншої думки, ми були переконані, що людське життя розпочинається десь на 24-му тижні вагітності. Такі погляди дозволяли робити аборти без докорів сумління. Я навіть пишалася своєю вправністю, бо вміла виконати операцію безболісно для пацієнтки та без ускладнень. Дванадцять років я присвятила навчанню та важкій праці, щоб стати кваліфікованим акушером-гінекологом, проте, всупереч прагненню робити добро, зазнавала поступової дегуманізації — приготування до брудної роботи, призначеної для мене суспільством.

Будучи резидентом, я пишалася собою, була закохана у свою спеціальність, особливо в оперативну гінекологію

* Як альтернативу можна згадати теорію розвитку індивідуальності, запропоновану Еріхом Блехшмідтом, основним постулатом якої є те, що людиною не стають, нею можна лише бути від першої миті свого існування й аж до смерті. Детальну інформацію про це можна знайти на сторінці www.siewerth-akademie.de.

Нещодавно д-р Кампеану отримала ультрасонографічну апаратуру в подарунок від своїх канадських і угорських друзів.

та акушерство. Мене хвалили вчителі й поважали пацієнтки. Переривання вагітності тоді було заборонено з «демографічних міркувань». Аборт можна було зробити лише нелегально. Контрацептиви, навіть кондоми, також були поза законом. Щодня я бачила жінок, які помирили після кримінального абортів або ж залишались каліками на все життя, і серед них — мої подруги та колеги. Мені було жаль їх. Я вважала, що аборт слід легалізувати, тоді ніхто більше не буде страждати і вмирати. Про дитину я тоді не думала. До того ж поліція постійно переслідувала гінекологів. Одна з моїх коллег потрапила до в'язниці через те, що інстальувала пацієнтці «спіраль». Через аборти було ув'язнено й інших лікарів та медсестер. Ось чому не лише медики, а й усі, окрім комуністичного керівництва, вважали, що аборт має бути правом вільного вибору жінки.

Проте після того як у Румунії змінилася влада й було легалізовано аборт, розпочалася справжня трагедія. Ми бачили розростання феномену до небувалих масштабів. У великі клініки з проханням перервати вагітність зверталось щодня близько сотні жінок. Це буквально приголомшувало, принаймні мене. Я розуміла, що тут щось негаразд, проте не могла протистояти системі та перечити своєму керівництву, а отже, продовжувала робити аборти проти своєї волі. До того ж на мене «тиснули» пацієнтки. Коли хтось просить, важко відмовити. Я не вмела казати «ні».

За наступні два-три роки кількість абортів поступово зменшилася: було легалізовано контрацепцію. Проте і тепер в Румунії на одні пологи припадає три аборти*. Деякі з моїх коллег, користуючись ситуацією, практикують пере-

За офіційними відомостями, на час написання цієї книги в Україні на 100 народжених живими дітей припадало 144 аборти (прим, перекл).

ривання вагітності в приватних кабінетах за велику платню, інші роблять це в лікарні та вважають повсякденною маніпуляцією, яка входить до їхніх обов'язків. Проте я думаю інакше. Божою волею та завдяки друзям із Товариства Центуріонів та Міжнародного інституту вивчення проблем переривання вагітності та насильства над дітьми я змогла зупинитись. Дуже дякую всім, хто мені в цьому допоміг.

За відмову виконувати аборти я заплатила втратою клінічних привілеїв*. Я вже не можу робити те, що люблю понад усе, — приймати пологи й оперувати. Проте ніщо не змусить мене повернути назад: проти абортів я буду рішуче боротися. Молюся і сподіваюся, що Господь простить мені і дасть силу, щоб спокутувати цей тяжкий гріх.

Ця лікарка зараз працює як гінеколог поліклініки (*прим, перекл.*).

V. СКЛАДНИКИ МОДЕЛІ

1. ФЕНОМЕН «ОФІРНОГО ЯГНЯТИ»

З давніх-давен людині властиво звинувачувати за свої помилки та провини інших. Сильніші, не заглиблюючись у сутність проблем, прагнуть покарати, «виправити» або вбити найневинніших, призначаючи їх на роль «офірного ягняти». Таке трапляється тоді, коли люди не можуть або не хочуть піднятися до рівня вимог, що стоять перед ними, неспроможні розв'язати конфлікти, перебороти страхи, виправити невдалий вибір та подолати деструктивні тенденції. Принесення в жертву «офірного ягняти» не вирішує проблеми, а лише тимчасово згладжує конфлікт. Тут бачимо хибне коло, у якому основна проблема лише набирає обертів. Якщо вбивають «офірне ягня» (покарання невинного за деструктивні вчинки інших членів суспільства), відчуття провини злочинців поглиблюється, і вони шукають усе нових і нових жертв у нескінченному циклі.

Феномен «офірного ягняти» — це спроба поміняти місцями зло та невинність. Зло перекладають на невинну жертву, а її невинність перебирає на себе злочинець. Тому найневинніші — ідеальні кандидати для цієї ролі. Убити людину нелегко, тому спочатку жертву слід дегума-нізувати, не позбавивши водночас невинності. Оскільки того, хто чинить опір, знищити важко, кандидат на цю роль має бути німим і позбавленим права голосу. Із цих міркувань ідеальною жертвою є ненароджене дитя. 26

Ще донедавна вбивство дитини в лоні матері вважалося немислимим. 80 років тому феміністки засуджували аборт, однозначно трактуючи його як зло, інспіроване чоловіками. Відколи лікарів переконали робити цю операцію «за ширмою» (коли ніхто, навіть мати дитини, не бачить, що відбувається насправді), відколи було винайдено анестетики, сконструйовано плідоруйнівні інструменти та сформульовано красномовні аргументи на користь абарту, «офірним ягням» найчастіше стає ненароджене дитя. Щороку в лоні матері гине понад 60 мільйонів малюків. Проте виявилось, що це не вирішує проблеми зла, натомість усе більше заплутує її. Але на уроки історії загалом не зважають.

Дослідників цієї проблеми найбільше вражає дивовижна готовність, з якою батьки призначають своє ненароджене дитя на роль «офірного ягняти». Переважно їх про це й не запитують, адже тоді лунали б гучні протести. Отже, щоразу більшу кількість людей вдається переконати в необхідності позбавити життя їхнього ненародженого нащадка. При цьому переконують, що це слід зробити:

- 1) задля добра жінки, наприклад: «Інакше ти не зможеш закінчити навчання (добудувати будинок)»;
- 2) заради добра родини, наприклад: «Наше прізвище не буде заплямоване народженням бідолахи із сумнівною спадковістю»;
- 3) для добра держави, наприклад: «Економічна ситуація не постраждає від напливу нероб»;
- 4) заради світового добра, наприклад: «Земля перенаселена, і через це вимирають дерева».

Ми виявили, що більшість батьків, які добровільно призначають своїх малюків на роль «офірного ягняти», у дитинстві самі зазнали знущань або занедбування. Дорос

лі, до яких погано ставились у дитинстві, легше піддаються чужому впливу, особливо якщо відчувають загрозу бути покинутими партнером або своєю родиною. Майже завжди це бідні та погано поінформовані люди, від яких суспільство, що занедбало їх, прагне посвяти найдорожчого.

2. СУРОГАТ «ОФІРНОГО ЯГНЯТИ»

За своєю природою феномен «офірного ягняти» неспроможний розв'язати кардинальних проблем індивіда або групи людей, тому що він:

- тимчасово знімає напруження, яке змушує людей шукати вирішення докорінних проблем, породжених, наприклад, скупістю, що призводить до несправедливого розподілу ресурсів, низької самооцінки, намагання через це принизити інших і т.д.;
- дає людям змогу уникнути самоаналізу: намагаючись вирішити проблему, вони схильні бачити причину лише в інших;
- поглиблює почуття провини за аборт. Люди знову й знову шукатимуть полегшення, вбиваючи ненароджених дітей, яких призначено на роль «офірного ягняти». Чистим результатом такої діяльності є утворення хибного кола вбивств, до якого згодом потрапляють каліки, немічні та старі.

Перше вбивство вимагає все нових жертв у нескінченному порочному колі, яке можна розірвати лише за умови, що хтось інший погодиться зайняти місце «офірного ягняти», тобто стане його сурогоматом. У цьому випадку весь гнів, біль і провина спадуть на голову нової жертви, яка буде страждати, — і тим більше, чим інтенсивніше протестуватиме та намагатиметься пояснити, що ж відбувається насправді.

Христос, взявши на себе роль агнця, прийняв страждання за кожного з нас. Він єдиний спроможний забрати смуток та гнів, варто лише дозволити Йому увійти до свого серця. Ті, хто любить і наслідує Його, мають бути готові взяти на себе сурогатну роль «офірного ягняти», а отже, добровільно погодитись зрозуміти проблему та припинити голокост ненароджених.

3. ВИКОНАВЕЦЬ

У старозавітному Ізраїлі священик під час сповіді збирав гріхи людей. Потім відбувалася така церемонія: він складав свої руки на голівці білого, без жодної плямки, козеняти й символічно скидав на нього всі гріхи й жалі нації. Далі бідолашну тварину мали відвести з табору в пустелю, де, далеко від людей, вона мусила загинути. Залишалося вирішити одне: хто зробить це? Охочих ніколи не було. Кожен розумів, що винна не тварина, а люди, скільки б не намагалися присвоїти їй людські гріхи. Написано, що для цього обирали «приготованого на те» чоловіка, який стояв осторонь. Можна було спостерігати, як майже кожен намагався ухилитися. Усім був не до душі сумнівно почесний обов'язок, проте хтось мусив погодитись — проти своєї волі. Чоловік, якого обрали, мабуть, вважав це завдання певною мірою цікавим або піддався спокусі діяльності, у якій могли б виявитися його здібності. У Святому Письмі знаходимо, що козеня випускали Азazelові (Левіт 16, 9-26). Можливо, цього чоловіка бентежила перспектива зустрічі з дияволом, і саме це його підштовхувало.

Спочатку довірливе козеня весело стрибало за своїм поводитирем, але коли земля ставала все сухіша, його починала мучити спрага, а коли зникла трава, — голод. Куди ж його ведуть? Проте звірятко пленталося за чоловіком,

час від часу мекаючи, ще вірячи, що знайде на своєму шляху поживу й воду. Обоє — і козеня, і його поводитир — розпачливо сподівалися появи когось, хто б їх зупинив і перешкодив цій безглуздій смерті.

Опинившись нарешті в сухій, піщаній і безлюдній пустелі, чоловік відв'язав мотузок і глянув на бідолашну тварину. «Як я можу вчинити так з тобою? Мабуть, треба відвести тебе в інше місце, де знайдеться хоч трохи води та поживи. Але ні: якщо це викриють, я загину замість тебе. Я не схвалюю того, що роблю, але ж хтось мусить... Навіщо я погодився? Кажуть, що це почесна місія, потрібна людям, але я ніколи в житті більше не погоджуся на таке. Якимось чином я дав їм привід обрати саме мене. Що зі мною трапилось? Я мусив думати, що виконання цього огидного, невдячного обов'язку дасть мені владу і привілеї. Йди собі, маленьке звірятко, біжи геть. Ні, не наздоганяй мене». Тоді, сиплячи прокльони, він почав кидати в козеня камінням, аж поки бідолашна тварина не попрямувала в пустелю, раз у раз обертаючись і кидаючи на свого поводитиря погляд, сповнений жалю й благання. Чоловік зміг лише обернутися і якомога швидше кинувся втікати від розпачливого мекання, сподіваючись, що звірятко його не наздожене.

Центуріон провадив Ісуса Христа з Єрусалиму. Процесія вже покинула місто, яке вважалося притулком для вигнанців, і прямувала на Голготу, щоб там жорстоко стратити того, хто єдиний був без гріха. І ось у голові цього воїна промайнула думка: «Це ж невинна людина...». З ним трапилось те саме, що із виконавцем вироку над жертвним козеням, який усвідомив свою відповідальність за загибель невинної істоти. «Що я наробив! Він не заслуговував смерті. Я лише позбавив людей необхідності вирішувати їхні власні проблеми».

Чоловікові, що відвів жертвне козеня в пустелю, та центуріонові, який розпинав Ісуса Христа, не приносили полегшення схвальні вигуки натовпу: «Агов, чоловіче, ти справді виконав покладене на тебе завдання зразково і заслуговуєш загального схвалення. Знаємо, що тобі це далось нелегко, але винагорода буде щедрою: ти одержиш добру плату, а до того ще й звання «Доброчинець року» з відповідним гонораром!» Кожен з них спромігся лише ледь чутно промимрити: «Вам більше не вдасться мене ошукати. Ту підлу справу, яку на мене звалили, мали робити саме ви — ті, що зараз здаєтесь такими добрими та невинними. Ніколи більше, доки буду жити, на таке не погоджуся».

Рішення чоловіка після повернення з пустелі було непохитним: «Я піду до господарів жертвовного козеняти і розповім їм гірку правду. Мушу переконати світ, що таким чином вирішити проблему неможливо. Ми стаємо щоразу менш гуманними і все більше винними. Треба знайти інший шлях». Центуріон прийняв аналогічне рішення.

У світі, сповненому пасток і спокус, люди мають пам'ятати Христову жертву заради всіх нас. На жаль, відбувається щось цілком протилежне: вони шукають усе нових і нових жертв. Ними стають різні меншини, хворі, немічні, інваліди. Мільйони невинних ненароджених дітей — безправних, німих та невидимих — ідеальні кандидати на роль «офірного ягняти». На них звалюються всі жалі родини, егоїзм батьків, тупість і помилки медиків і нехтування всемогутньою силою голоду. Проте саме лише бажання смерті неспроможне вбити. Треба, щоб хтось виконав вирок. Виконавець має бути професійно компетентним, дієвим і готовим виконати призначену йому роль. Безперечно, когось вдається завербувати. Найкраще

відразу шукати зацікавлених осіб — тих, кого через пережитий біль, озлобленість або цікавість найлегше спокусити грошима або владою.

4. ГЛИБОКО ПОРАНЕНІ

Якщо підрубати коріння дерева, неминуче зів'яне кожен його листочок. Аборт підриває корені гуманності, і людина як вид починає вимирати. Для того, щоб убити ненароджене дитя, його спочатку треба дегуманізувати. Водночас неминуче відбувається дегуманізація його матері й виконавця абортів. Це ж стосується і спостерігачів. Ми помітили, що матері, які народили дитину від наступної після абортів вагітності, менш схильні реагувати на її плач турботливістю, натомість у цій ситуації в них легко з'являється агресивність або безпорадність⁴.

Якщо дитина, прагнучи виразити свої потреби, нашоувхується на агресивність і байдужість, якщо безпорадний крик ігнорують, а невинний малюк зазнає насильства, ніхто не може почувати себе в безпеці. У цій ситуації кожен із нас колись стане безпорадним. Якщо ті, чие покликання — захистити та зцілити слабкого і хворого, вбивають дітей, не можна вірити нікому. Загроза чигає над усім людським родом. Намагаючись уникнути безпорадності, ми водночас руйнуємо стосунки взаємозалежності. Якщо людина стає немічною, виникає спокуса вдатись до асистованого лікарем самовбивства. Оскільки в більшості країн 40-90% жінок у віці до 45 років пере

⁴ Ney, P.G., Fung, T., Wickett, A.R. (1993). Relationship between induced abortion and child abuse and neglect: Four studies. *Pre- and Perinatal Psychology Journal*, 8(1), 43-63.

несли щонайменше один аборт, усіх народжених там дітей можна віднести до категорії вцілілих⁵.

Аборт стає причиною глибоких конфліктів між матір'ю, народженими нею дітьми, батьком цих дітей та дідусями й бабусями. Не будучи розв'язаним, такий психологічний конфлікт вимагає від людей щоразу нового повторення драми й переходить у наступні покоління⁶. Наслідки деяких психологічних травм остаточно усунути не вдається. Глибокі внутрішні конфлікти вцілілих особливо травматичні для особистості людини.

Віднести людину до категорії вцілілих можна в таких випадках:

- внаслідок абортів загинули один або більше з її братів-сестер;
- у країні, де живе ця людина, існує високий ризик загинути від абортів (у США — 40%, у Росії — приблизно 70%)*;
- належність до груп, яких переважно елімінують шляхом абортів (напр., синдром Дауна);
- загибель її близнюка;
- хтось мав намір або намагався вбити цю людину до її народження. Вона могла народитися живою як індукований викидень на пізньому терміні вагітності, навіть якщо її життя після народження тривало кілька хвилин — у холодильнику або на смітнику.

⁵ Ney, P.G. (1983). A consideration of abortion survivors. *Child Psychiatry and Human Development*, 13 (30), 168-179.

⁶ Ney, P.G. (1989). Child mistreatment: possible reasons for its transge-nerational transmission. *Canadian Journal of Psychiatry*, 34, 594-601.

* В Україні, за офіційними відомостями, на 2 народжених живими дітей припадає приблизно 3 аборти.

Особливо вражає те, що більшість вцілілих знають про свій статус або мають сильну підозру щодо цього.

Вцілілі не цінують свого життя, оскільки їх постійно мучить відчуття провини за існування. Знаючи, що вони змогли народитися і жити лише тому, що були бажаними, ці люди не мають внутрішнього переконання у своїй цінності, тому вважають, що цього відчуття не має ніхто. Здається, що над ними постійно тяжіє фатум, бо сили, сильніші від них, колись призвели до загибелі їхнього брата-сестри або просто ближнього. Відчуття близької загибелі не дає їм можливості реалізувати свої таланти й можливості. Не змігши стати особистістю, якою вони мали б бути, ці люди відчують глибоку онтологічну провину. Вони не довіряють своїм батькам і не шанують батьківського авторитету. Якщо хтось з батьків намагатиметься пояснити їм, що аборт було зроблено заради любові до них, неминуче виникнуть запитання: що означає «бути батьками» і що таке любов? У них складно сформувати почуття прив'язаності й довіри. Усвідомлення, що їхнє життя цілковито залежало від хисткого бажання батьків, породжує озлобленість. Статус бажаної дитини передбачає почуття зобов'язаності перед батьками, проте з часом вцілілі неминуче відчують розпачливий опір, асоціюючи себе зі своїми бунтівними підозрами. Вони не хочуть мати дітей.

Постабортні конфлікти виникають і в батьків ненароджених дітей. У чоловіків з'являється злість на дружин. Усвідомивши, що закон не дає йому можливості захистити своїх дітей, батько не відчуває прив'язаності до свого малюка в цьому періоді життя і не намагається захистити матір. Мати, позбавлена належної підтримки чоловіка, має більше шансів на те, що її вагітність закінчиться абортom або самовільним викиднем. Отже, відсутність чоловічої підтримки провадить до утворення хибного кола. Зачавши

життя, яке раптово обірвали, мужчина починає соромитися своїх чоловічих органів і своєї статевої загалом. Він почуває себе безпорадним, озлобленим і нікчемним. Це призводить до зростання частоти сексуальних розладів, згвалтувань, жорстокого ставлення до дружини й покидання сім'ї.

Жінки, які перенесли аборт, страждають від глибокого, переважно біологічного, почуття провини через причетність до загибелі члена людського роду. Інтуїтивно вони знають, що якщо знищувати найменших, вид не зможе вижити. Вони також почувають себе винними за руйнування своєї особистості й зупинку психологічного розвитку. Оскільки кожна жінка від моменту зачаття дитини фізично й психологічно пов'язана з нею, після загибелі малюка вона потребує часу, щоб пережити жалобу.

Жалоба після абортів дуже глибока. Цьому переживанню притаманні риси, які роблять його особливо важким, тому що:

- мертву дитину неможливо взяти на руки;
- батьки причетні до її загибелі;
- дитину дегуманізовано;
- батьків постійно переконують, що не варто думати про те, що трапилося;
- батьки не одержують соціальної підтримки та психологічної допомоги;
- на переживання жалоби батькам відводиться дуже мало часу, оскільки суспільство змушує їх «жити далі».

Тривала, патологічна жалоба призводить до депресії, пригнічення імунологічної реактивності та погіршення стану здоров'я⁷. Самооцінка жінки суттєво знижується;

⁷Ney, P.G., Fung, T., Wickett, A.R., Beaman-Dodd, C. (1994). Effects

зазнає відчутного удару і її статева самоідентифікація. Деякі жінки після абортів обирають чоловічий стиль поведінки та оцінювання. Порушення табу — заборони вбивства наймолодших членів виду — породжує страх перед власною агресивністю. Такі люди проєктують свою агресивність на інших і бояться, що хтось з оточення відплатить їм тією ж монетою. Вони бояться помсти людей та/ або Бога. Часто їх мучать підозри, що в дитини, зачатої після абортів, будуть вроджені вади розвитку. У таких жінок виникають проблеми з формуванням прив'язаності до наступних дітей та годуванням їх грудьми⁸. Діти, що відчують до матері тривожну прив'язаність, оскільки потреби їх погано заспокоєні, стають щоразу вимогливіші та все більше нарікають, що змушує жінку вважати себе поганою матір'ю.

5. ВУЗОЛ ЖИТТЯ

Життя тісно переплітає людей в єдиному вузлі: те, що завдає шкоди одному з нас, згубне для всіх, і навпаки — щось справді корисне для одного більшою чи меншою мірою є благом для всіх. Неможливо знайти прикладу, коли людина могла б досягти для себе справжнього у своїй сутності добра, кривдячи ближніх⁹. Те, що завдає шкоди жінкам, шкідливе і для чоловіків, а некорисне для негрів водночас нездорове для білих. Від того, що згубно

of pregnancy loss on women's health. *Social Science and Medicine*. 38(9), 1193-1200.

⁸ Ney, P.G. (1979). The relationship between abortion and child abuse. *Canadian Journal of Psychiatry*, 24, 610-620.

⁹ Ney, P.G. (1994). The universal ethics of mutual benefit. *T Klinn Tibbi Etik (Turkey)*, 2, 53-56.

впливає на ненароджене дитя, страждатиме і його мати. Те, що відповідає етичним нормам, зазвичай доцільне і з медичного погляду.

Оскільки ми живемо і дихаємо, любимо і ненавидимо в єдиному вузлі життя, те, що ми робимо для інших, робимо і для самих себе. Вбиваючи когось, ми руйнуємо водночас частину своєї особистості. Затуляючи вуха на розпачливий крик немовляти, ми стаємо глухими й до своїх власних потреб, страхів і сліз. Любячи інших, ми водночас любимо самих себе. Виконавець абортів, завдаючи болю батькам та іншим дітям з цієї родини, чинить таку саму шкоду й собі. Тому не дивно, що багато лікарів — виконавців абортів відчують труднощі в родинних стосунках, спілкуванні зі своїми дітьми або намагаються втекти від жорстокої реальності, вдаючись до бездумного заробляння грошей або пияцтва.

6. ЕКОЛОГІЯ ЛЮДИНИ

Існування людського роду, як і кожного іншого біологічного виду, залежить від хисткої рівноваги між процесами репродукції та дозрівання. Проте люди вважають, що закономірності екологічного балансу, що їх вони так детально вивчили й описали для всіх інших видів живих істот, жодною мірою їх не стосуються. Чутливу рівновагу екології людини суттєво руйнують такі чинники:

- зростання напруги у взаєминах між чоловіками та жінками, яке виявляється зменшенням кількості стабільних пар, зниженням народжуваності та втратою інтересу до спільного виховання дітей;
- поширення агресивності або ігнорування як реакції на безпорадний крик не лише дітей, а й бідних, калік, немічних та старих;

- знецінення наймолодших членів виду та зменшення прагнення їх захистити, а отже, знецінення дитини та зведення її до рівня статті видатків;
- втрата віри в майбутнє. Діти творять надію, тобто потребу бергти цінності й будувати плани. Лише люди, які не втратили надії, вирішують народжувати дітей. Зі зниженням народжуваності, що зараз спостерігаємо майже у всіх частинах світу, людство втрачає надію. Зі згасанням надії припиняється прокреація;
- зникнення здорового сприйняття першості людини як виду. У людей дедалі більше утверджується переконання, що світ флори і фауни мусить здобути над ними вищість. Стає очевидним, що людина як представник свого виду де гуманізується, а наше оточення й наше майбутнє катастрофічно втрачають цінність;
- розділення родин, яке призвело до втрати важливого для всіх тісного контакту між молодшими і старшими поколіннями;
- втручання уряду і фахівців у механізми, які споконвічно забезпечували процеси виживання родини чи племені. Це спричинило утворення громіздкого уряду, який потребує збільшення податків, що змушує працювати поза домом і батька, і матір. Таким чином, батьки змушені залишати малюків під опікою працівників дитячих установ, приділяють їм усе менше уваги;
- пріоритет технології перед мудрістю: люди у своїх вчинках керуються технічними можливостями, а не доречністю з погляду здорового глузду. Отже, етичні норми формуються під впливом здобутків технології, а не усталених норм дозволеності: те, що приносить швидку вигоду, набуває переваги над діями, що забезпечують тривалий добробут для людини як виду.

Рівновага може порушитися настільки, що існування людства стане неможливим. Колись у Тасманії внаслідок жорстоких переслідувань завойовники прогнали аборигенів з рідних земель. Невеличка група людей з цього племені, поселившись на маленькому острівці, відмовилась народжувати дітей. Зараз не знаходимо й сліду цієї спільноти. Чому людина зухвало вважає, що спроможна подолати закони екологічної рівноваги? Поступово ми починаємо розуміти, що протистояння батьків і дітей не забезпечує процвітання жодній зі сторін, натомість систематично знижує народжуваність і призводить до вимирання націй.

Відколи мати затуляє вуха на німий крик немовляти в її лоні, відколи чоловік, замість того щоб підтримати вагітну від нього жінку, покидає її наодинці з проблемами, відколи лікар, всупереч науці і здоровому глуздові, вбиває того, кого мав би лікувати й захищати, підвалини екології нашого існування похитнулися. Багато хто вже не може слухати безпорадного крику без того, щоб не зреагувати агресією. Утім, жалісний крик малюка викликає в дорослих водночас і агресивність, і турботливість. Чинники, що визначають переважання однієї з реакцій, детермінують водночас виживання виду. Затуляння вух на безпорадний крик — це лише частина систематичної дегуманізації, від якої постраждає кожен. Агресивність стосовно безборонних руйнує людство.

Проте найзагадковіше виглядають тенденції до індивідуального й колективного самознищення. Можливо, таке амбівалентне ставлення до життя спричинило пізнання добра і зла? Якщо б виживання людини залежало від розвитку техніки і філософії, самознищення вже давно спіткало б людство. Але у Своїй великій мудрості Господь заклав у наші Гени прагнення виживати, зробивши його невразливим до маніпуляцій («генної інженерії»).
Аборт

прогресивно руйнує біологічно зумовлені інстинктивні механізми, які пов'язують людей у спільноту і змушують турбуватись одне про одного. Якщо ми, ігноруючи Його правду, непродумано знищуємо людину, сім'ю або певну групу людей всупереч закладеним у нас інстинктам, Господь мусить діяти — інакше не вціліє ніхто. Боже втручання відбувається переважно у формі катаклізмів. Своє «Зупиніться!» Господь промовляє дуже голосно.

7. ОБМЕЖЕНА СВОБОДА ВИБОРУ

Якщо вважати, що свобода волі — це можливість думати або робити все, що лишень забажаєш, то можна стверджувати, що вона є лише в Господа Бога. Адже людина не може, наприклад, забажати піти пішки по воді або перепливти з континенту на континент. Людина може здійснити вибір, але його обмежують характер, інтелігентність, освіта, виховання, обставини та ін. Утім, хоч Господь дарував людині свободу волі, тобто можливість із 50 шансів проти 50 обрати життя або смерть, для більшості індивідів вибору в 50 проти 50 не існує. Своєю свободою волі ми мусимо ділитися з іншими. Той, хто наділений більшою, ніж інші, її часткою, має водночас відповідальність за змогу вирішувати, що правильно, а що ні. Через пережиті в дитинстві знущання і занедбання деякі батьки більше, ніж інші, схильні обрати аборт. Ті, чиє дитинство було щасливим, відповідальні за вплив прийняти рішення проти абортів. Лікарі, яким Господь дарував радість і мир, зобов'язані поділитися цим даром милосердя з тими зі своїх колег, яких суспільство рішучіше намагається залучити до виконання ганебної роботи — вбивства ненароджених дітей, призначених на роль офірного ягняти.

У цьому розумінні Господь прагне нашої зрілості, якої досягають умінням робити складний вибір. Бог виступає «за вибір». Він наполягає, щоб цей вибір був свідомий. А вибирати можна лише одне з двох — плекати або нищити. Очевидно, що так званий аборт «на прохання» є у своїй сутності позбавленням вибору, тому що:

- ті, що роблять аборт або сприяють цьому, ніколи не завдають собі клопоту довести безпечність чи терапевтичну користь переривання вагітності;
- від батьків навмисно приховують тривожну інформацію про шкідливі наслідки аборту;
- суспільство або законодавство змушує лікарів робити аборт незалежно від їхніх фахових або моральних переконань;
- у більшості країн кожен, незалежно від наукових чи моральних переконань, змушений платити податки, з яких фінансується переривання вагітності;
- жінок недостатньо консультують і не дають їм достатньо часу, щоб обміркувати конфлікти, до яких може призвести аборт;
- про варіанти вибору за небажаної вагітності доступно не інформують або замовчують;
- жінці, яка має намір перервати вагітність, не показують ультразвукового зображення її дитини;
- вважають, що до переривання вагітності адекватного лікування депресії та інших станів розпочинати недоцільно;
- для корекції основної проблеми (напр. відсутність підтримки партнера, наслідки поганого ставлення до жінки в дитинстві та ін.) докладають надто мало зусиль.

8. ТРАГІЧНИЙ ТРИКУТНИК

Аборт, як кожна інша особиста чи міжособистісна трагедія, — це трикутник, грані якого утворюють Зловмисник, Жертва та Спостерігач (З, Ж, С)¹⁰. Цей трикутник з плином часу і під впливом різних обставин обертається — отже, зловмисники можуть ставати жертвами, жертви дитячого насильства часто стають, будучи вже батьками, зловмисниками, а спостерігачі можуть опинитися в будь-якій із цих ролей. Безперечно, у більшості трагедій найбільшу частку відповідальності несе спостерігач. Тим часом спостерігачі завжди намагаються заперечити свою участь та відповідальність. Вони прагнуть почувати себе невинними й переконати в цьому інших. Упродовж усієї історії людства спостерігачі у відповідь на запитання: «Чому ви стояли осторонь і не зупинили трагедії?», — заявляли, що вони не винні. Вони не знали. Зрештою, вони все одно нічого не змогли б зробити.

Коли молода жінка, яка зазнала сексуальних знущань від вітчима, запитує свою матір: «Чому ти не зупинила його?», та відповідає: «Я не знала, ти нічого не розповідала мені. До того ж, я прагнула зберегти сім'ю».

Ще один приклад ролі спостерігача — трагічна ситуація в Боснії. Хорвати ненавидять сербів та мусульман. Ті також відплачують їм відсутністю приязні, проте всі ставляться з презирством до спостерігачів ООН. На запитання: «Чому ви не зупините цього жорстокого побоїща?» — солдати ООН відповідають: «Наша роль обмежується обліком убитих; ми не спостерігаємо безпосередньо всієї жорстокості того, що діється. Зрештою, ми не маємо повно-

¹⁰ Ney, P.G. (1988). Triangle of abuse: A model of maltreatment. *Child Abuse and Neglect*, 12, 363-373.

важень втручатися». Найбільша частка відповідальності лежить на спостерігачеві тому, що, по-перше, він об'єктивніший, а по-друге, саме він дає змогу трагедії розпочатися і продовжуватися. Для ілюстрації згадаймо батьків, які прагнуть через аборт захистити честь сім'ї, або промисловців, що наживаються на війні.

Стосовно батьків дитини виконавець аборту відіграє роль зловмисника. Жертви — це, безперечно, дитина, проте водночас її мати й батько. Спостерігачі — суспільство, уряд, лікарські товариства, друзі і родичі. Певною мірою лікар, що виконує аборт, завжди сподівається втручання спостерігачів. «Напевно, хтось якимсь чином зупинить мене. Якби ви справді наполягли, то примусили б мене відмовитися. Можливо, я б заперечував, але неминуче погодився б з вашими аргументами. Мені здається, що я постійно перебуваю під чийось впливом».

Цілком зрозуміло, що ті, хто безпосередньо сприяє абортам, підтримують контрацепцію та сексуальну освіту. Вони знають, що сексуальна освіта призводить до зростання статевої активності, і чим раніше її впроваджують, тим молодшим стає вік перших статевих стосунків. Статева активність без взаємної посвяти обох сторін супроводжується зростанням кількості небажаних дітей, абортів, випадків інфекцій, які передаються статевим шляхом, та раку. Таким чином, всі учасники трагічного трикутника абортів (З, Ж, С) сприяють розростанню трагедії, декларуючи водночас свою безпорадність та непричетність.

9. ПЕРЕДАВАННЯ ТРАГЕДІЇ ЧЕРЕЗ ПОКОЛІННЯ

Якщо люди не роблять повчальних висновків з минулого, історія повторюється. Структура людської психіки така, що для збереження особистої енергії необхідно роз-

в'язати пережиті конфлікти. Вирішувати давні конфлікти можна декількома способами: 1) обмірковувати їх на самоті; 2) обговорювати з іншими людьми; 3) відтворювати трагедію, з якої все почалося. У багатьох заплутаних ситуаціях ми підсвідомо намагаємось відтворити саме ту проблему, якої свідомо прагнемо уникнути. Аборти — це переважно відтворення незалагоджених конфліктів, які сягають корінням у дитинство, затьмарене насильством або занедбанням, що стали причиною агресивності або самотності в дорослому віці.

У багатьох конфліктах першопричиною є саме аборт. Більшість із них незалагоджені, отже, аналогічна ситуація неодноразово відтворюється: спостерігачі, мати і виконавець аборту сходяться знову і знову, щоб розіграти наступну серію трагедії. Часто аборт є відтворенням цілого комплексу проблем, породжених перериванням вагітності або насильством у минулих поколіннях.

Господь може тимчасово відкласти покарання, проте колись неминуче поставить людину віч-на-віч з її глупо-тою. Він дозволяє незалагодженим конфліктам переходити з покоління в покоління. Гріхи батьків і матерів болюче відбиваються на майбутніх сім'ях їхніх дітей, онуків та правнуків, аж поки нарешті не знайдеться хтось настільки мужній, що зможе заявити: «Слід припинити це. Я мушу розв'язати проблему, навіть якщо постраждаю сам».

10. СВОБОДА І ПРАВДА

«Правда зробить вас вільними». Без правди немає свободи. Маємо на увазі не правду часткову і деколи, а всю і завжди. Не звернувшись обличчям до болючої істини, не зможемо нічого навчитись із трагічних уроків минулого та знову й знову намагатимемось позбутися

болю, приносячи в жертву невинних. Найважливіша правда водночас найболючіша. Вона глибоко захована в національних архівах та закутках підсвідомості. Лише рішучість і проникливість дадуть змогу подолати заслони раціоналізації та опору. Альтернативи тут немає. Вибір полягає лише в добровільній постанові зрозуміти болісну сутність феномену принесення в жертву «офірного ягняти» й повторного розігрування трагічного трикутника минулого.

Певною мірою незнання завжди можна розглядати як захисну реакцію. Отже, намагаючись уникати певної інформації або ліниво відмовляючись від пізнання і духовного зростання, ми стаємо добровільними невігласами, через що наша відповідальність за трагедію лише зростає.

Кожному, хто присвятив своє життя лікарському мистецтву, відомий постулат: *«Primum non nocere»*. «Не зашкодь». Жодного заходу не можна пропагувати і втілювати, доки не буде однозначно підтверджено його безпечності та ефективності. Аборт — це аберация в медицині. Безпечність цього заходу досить сумнівна, натомість з'являються все нові докази його шкідливості у різних аспектах. Існують вагомні сумніви щодо того, що аборт допомагає залагодити якісь проблеми — медичні, психологічні чи соціальні. А в тих рідкісних ситуаціях, коли лікар справді може врятувати лише або матір, або дитину, доводиться допомагати тому, у кого, незалежно від віку, статі, раси та ін., залишається більше шансів. Отже, морального й наукового виправдання абортів немає.

11. НЕМИНУЧЕ ПОЧУТТЯ ПРОВИНИ

Хоч загалом люди намагаються оминати істину, заглиблюючись у чудернацькі ідеї чи задурманюючи свої чуття наркотиками або неймовірно гучною музикою, ціл

ком стерти усвідомлення реальності неможливо. Земне тяжіння існує завжди і відчутне в кожную мить. Якщо ж намагаються зігнорувати цей закон природи (чи, наприклад, заповідь «Не убий»), наслідки раніше чи пізніше стануть відчутні. Той, хто повірив, що зможе літати, махаючи руками, як птахи крилами, і спробував реалізувати таку ідею, мусить пізніше оцінити свої дії так: 1) «Це був не найліпший вибір»; 2) «Треба було б виправити цю помилку»; 3) «Тепер я бачу, як тяжко можна поплатитися». Комбінація цих трьох способів усвідомлення реальності визначає особливості почуття провини. Оскільки кожному властиво помилятися і кожен неминуче стикається з реальністю, уникнути почуття провини не може ніхто.

З абортom пов'язана провинa різного гатунку: екзис-тенційна, сімейна, богословська та ін., проте одного з її видів — біологічної провини — оминути неможливо. У кожній живій істоті глибоко закладено веління оберігати матерів і малят, інакше видові загрожуватиме самознищення. Це стосується і людини. Ігноруючи вивільнення самодеструктивних тенденцій та знищення наймолодших, усі, без жодних винятків, відчувають вину через те, що чинять щось шкідливе для себе особисто і руйнівне для свого виду. Почуваючи себе винною і не звертаючись до Христа, який єдиний зцілює всі рани, людина культивує в собі найнебезпечнішу з тенденцій — перекладання провини на «офірне ягня», і приносить в жертву все більше невинних.

12. ПОЛЕГШИТИ ОДУЖАННЯ

Господь неустанно шле у світ свою цілющу любов і силу. Ми заохочуємо до відмови від виконання абортів і намагаємось полегшити процес загоєння душевних ран, проте ті, хто вірить в одужання, мусять покладатися на

Господа. У житті деяких колишніх виконавців абортів були справді дивовижні події та чудесні перетворення. Дякуємо Богові за те, що дозволив нам брати в цьому хоч найменшу участь. Проте, як ми переконалися, такий шлях тернистий. Виконання абортів призводить до глибокого руйнування духу й розуму. Зворотне перетворення та зцілення — це повільне чудо, і навіть якщо воно відбувається нібито миттєво, то це процес, а не стрибок.

Один з елементів пастки, в яку потрапляють медики — висока платня за виконання абортів. Щоб добробут не перешкоджав адекватному сприйняттю реальності, усі ті, чий фах — допомагати людям, мусять не забувати віддавати Богові честь і хвалу.

13. ПОШИРЕНІСТЬ ФЕНОМЕНУ «ОФІРНОГО ЯГНЯТИ»

Кількість невинних жертв у суспільстві пропорційна мірі хибності його думок і дій. Селекція «офірних ягнят» відбувається за типом злодіянь. Тому не дивно, що за невизнані, непробачені сексуальні гріхи мільйонів людей страждає саме дитя в материнському лоні.

14. БАЖАНІ ДІТИ

Часто можна почути думку (особливо настирливо її пропагує Міжнародна Федерація планованого батьківства*), що основне право кожної дитини — бути бажаною.

* International Planned Parenthood Federation (IPPF) заснувала медсестра за освітою Маргарет Зангер (1879-1966) на початку 20-х років минулого століття. Організаторка, переконана прихильниця ідей соціалістичного й анархістського спрямування, розробляла у своїй

Якщо це справді так, то, будучи небажаною, дитина не має права на існування. Вважали, що доступність абортів зменшить частоту випадків насильства над дітьми, проте факти переконують у протилежному: кількість малюків, які зазнають знущань від своїх найближчих, збільшується, причому насильство над дітьми поширюється паралельно до зростання кількості абортів.

Хоч це звучить досить привабливо, бути живим завдяки тому, що ти бажаний, — жажлива річ. Виникає підозра, що для того, щоб вижити, потрібно, щоб хтось постійно прагнув твого існування. Натомість Христос ставився до дітей докорінно інакше: «Хто приймає цю малу дитину в моє ім'я, той мене приймає, а хто мене приймає, той приймає того, хто мене прислав» (Лука 9, 48). Тим же, хто приймає Небесного Отця, служать усі сили всесвіту.

Ми не маємо права відштовхнути дитя лише тому, що нам чогось не вистачає. Кожного малюка мусимо прийняти в цей світ таким, яким він є, незалежно від раси, національності, віросповідання, статі, обдарованості та інших індивідуальних рис. Якщо медик знищує дитину, він мусить мати переконання, що від його дій виграють

діяльності напрямом «вільної любові», скасування тиранії інституту сім'ї та встановлення державного контролю над народжуваністю. На основі мальтузіанства та еugenіки ця організація поступово розробила глобальну стратегію поліпшення людської раси шляхом елімінації «неповноцінних» народностей. Засобами в цій справі є дитяча сексуальна освіта, аборт, стерилізація, контрацепція і впровадження на державному рівні заходів, які заохочують до обмеження кількості потомства. Це одна з найприбутковіших організацій; річний бюджет її перевищує мільярд доларів США. (Прим, перекл. за: George Grant, *Killer Angel*. New York.)

усі (навіть жертва). Проте насправді це не приносить користі нікому, особливо тим дітям, яким все-таки вдається народитися.

15. РЕАЛЬНІ ЛЮДИ

Часто намагаються довести, що «ембріон», чи «плід», не є особою до 18, 24, 36 тижнів вагітності або навіть до моменту народження. Беручи за критерій належності до людського роду довершеність або досконалість, особою не можна було б вважати жодного з нас. Початок життя людини — це не що інше, як момент її зачаття. Усі інші точки відліку сумнівні та науково необгрунтовані. Особу, яка ще не народилася, треба вважати настільки ж наділеною правами, як і тих, хто вже увійшов у цей світ. Насамперед дитина має право жити, далі — розраховувати на те, що її приймуть, потім — одержати всі можливості, щоб стати такою, якою її задумав Творець.

Запитуючи матерів: «Відколи Ви вважаєте себе вагітною?» — на диво часто чуємо відповідь: «З моменту зачаття», «Я відчула, як ця маленька істота поселилась у моєму тілі». Багато жінок соромляться сказати це, адже таке твердження здається надто відвертим. Проте пояснення може бути лише одне: у момент створення людської істоти Господь вдихає в неї душу. Отже, дитина ніколи не належить батькам: вони лише одержують її «в позичку» на період земного існування. Це їхній привілей, який, зрештою, перебуває поза межами нашого розуміння. Лише Господь має право сказати: «Він мій, Я створив його». Отже, мусимо особливо дбайливо ставитись до Божих дітей, адже кожне з них створене на Його образ.

VI. СВДЧЕННЯ

Д-Р НОРІН З. ДЖОНСОН, США.

У Карибському морі, приблизно за дванадцять миль на північ від Венесуели, лежить пара островів-побратимів — республіка Тринідад і Тобаго. Мій дім розташований у північній частині Тринідаду, у місті Сан Фернандо. Там я зростала під пильним оком матері — ревної християнки, яка наслідувала Христа своєю любов'ю, співчуттям до людей та невтомною молитвою. Натомість батько, який завжди хизувався близькістю до Бога, завжди критикував та звинувачував. Навіть тепер, маючи 84 роки, він усе ще дотримується власної богословської концепції про множинність шляхів до Отця та своєї оригінальної теорії створення світу. Я молюся за нього і вірю, що Господь врешті відкриє йому, що єдиний шлях до Отця пролягає через Його Сина. Дякую Господеві за молитви моєї матері, бо знаю, що саме завдяки її заступництву я залишалась у безпеці впродовж довгих років бунту.

Здобувши в Говардському університеті, у Вашингтоні, ступінь бакалавра, а згодом — доктора медицини, я вирушила до Лос-Анжелеса, у Каліфорнію, де мала наміри розпочати резидентуру з акушерства та гінекології. Саме тоді я оволоділа операцією переривання вагітності. Це новонадбане вміння згодом стало у пригоді як підробіток. Я жила на широку ногу, а мій добробут підтримували щедрі гонорари з абортних клінік Лос-Анжелеса. 50

Під час резидентури я заприятлилася з Гейвудом Дж. Робінсом. Менш ніж через два роки ми побралися. Багато часу ми провели разом, працюючи як виконавці абортів. Як виявилось згодом, зароблені в цей спосіб гроші були приманкою до жадливої пастки, в яку ми потрапили.

Трохи згодом після закінчення резидентури ми переселилися до Техасу, вважаючи, що Лос-Анжелес — не найліпше місто для подружнього життя та створення сім'ї. Приблизно через 5 років ми відчули, що Господь прийняв нас. Спочатку це сталося з моїм чоловіком на християнському концерті Леона Патіло. Він згадає, як невидима сила змусила його піднятися для молитви, яку Леон оголосив для тих, хто хоче на 100% присвятити своє життя Богові. Я бачила, як докорінно змінився Гейвуд, як він став глибоко духовною людиною, почав читати Святе Письмо й ходити до церкви. Через кілька тижнів я також присвятила своє життя Христові.

Коли вперше в нашому новому житті ми разом ішли до церкви, над нами тяжіло переконання у злочинності нашого минулого виконавців абортів. Цієї неділі ми, глибоко каючись, підійшли до престолу, щоб визнати гріх убивства сотень, а може, й тисяч ненароджених дітей та сподіваючись на прощення, яке може дати лише Христос.

Незабаром ми приєдналися до руху «За життя», у діяльності якого беремо участь і тепер. Решту свого життя ми вирішили присвятити боротьбі із силами, які позбавляють немовлят права на перший вдих, а також «викрадають» останній подих немічних та стареньких, — проти евтаназії.

VII. ПІДСУМОК МОДЕЛІ

Ідея «офірного ягняти» така ж давня, як і людство. З того часу як з'явилися нові медичні технології, легкодоступною жертвою та «офірним ягням» за незалагоджені конфлікти й непростачені гріхи, які походять із дегуманізації статевих стосунків і деструктивних тенденцій людства, стало ненароджене дитя. Оскільки для абортів потрібні конкретні виконавці, було завербовано лікарів, медсестер та допоміжний медичний персонал. Хоч кожен із цих людей робить свій вибір самостійно, до участі в справі, яка руйнуватиме їхні особистості так само, як вони нищитимуть невинне життя, їх делікатно підштовхують. Маємо підстави стверджувати, що до виконання абортів або участі в ньому спонукають психічні травми дитинства та періоду здобування медичної освіти. Отже, певних людей суспільство використовує для виконання найбруднішої в історії людства роботи, а вони знають про це й обурюються.

Хоч мільйони спостерігачів стверджують, що особисто вони засуджують аборт, ніколи не зазнали його самі і не робили іншим, вони заспокоюють себе думкою, що знайдуться лікарі, які, якщо буде потрібно, зроблять аборт комусь із членів їхньої родини. Між лікарем і батьками виникає змова проти дитини. Співучасниками процедури є обидві сторони; також усі ці люди мають свою частку в її наслідках — почуття провини та заподіяну кривду.

Як центуріона, який розіп'яв Ісуса Христа, як чоловіка, що відвів жертвне козеня в пустелю, так і деяких лікарів суспільство легко може переконати взяти на себе аналогічну роль — убити «офірне ягня». Чому той, кого навчали лікувати, вбиває? Чи справді в медицині існує глибоко закладене зерно амбівалентності життя і смерті, яке підкреслено виявляється в деяких індивідів, які страждають від суттєвих внутрішніх конфліктів, спричинених тяжким життєвим досвідом? Ми в цьому не впевнені. Це питання, як і багато інших, поки що потребує ретельного вивчення. Знаємо лише, що члени Товариства Центуріонів від усвідомлення, що ними зловживали, відчувають полегшення. Це відчуття невдовзі змінюється гнівом на себе та своїх колег за те, що вони дозволили використати себе.

VIII. СВИДЧЕННЯ

ЛОРЕЙН ЛЯ НЕВ, МЕДСЕСТРА, США.

Я стала учасником абортної індустрії в 1976 році, після того як зацікавилась оголошенням про працевлаштування в місцевій газеті. Запрошували кваліфіковану медсестру, яка б погодилась працювати повний робочий день. А тоді мені було просто нестерпно покидати свою сім'ю на вихідні через те, що я мусила йти на чергування.

Як випускниця Католицької шпитальної школи медсестер, я добре розуміла, що життя — святе, проте для своєї роботи в національній системі абортних «клінік» легко знайшла потрібне виправдання.

І ось я розпочала виконання повсякденних обов'язків такої медсестри. Пересічний робочий день виглядав так: спочатку я готувала «клієнток» у почекальні — давала їм валіум для премедикації, після чого вимагала від цієї задурманеної та безвладної аудиторії написати листи до певних офіційних осіб із проханням і надалі вважати аборт правом жінки (дівчини). Далі я асистувала в операційній лікареві в кривавій справі вбивства малюка в материнському лоні — процедури, яка остаточно позбавляла гідності моїх підопічних. Після завершення процедури я відпровожувала «клієнтку» в кімнату для відпочинку, садвила її в крісло, давала ліки і спостерігала за нею щось близько 40 хвилин або навіть менше, залежно від реакції на наркоз і потреби ротації крісла. Як медсестра хірург-54

гічного відділу, я відповідала ще й за приготування операційної для наступної «клієнтки», а також відносила те, що залишалось від плодів, у лабораторію для перевірки та підрахунку. Потім я готувала ці рештки для знищення.

Спочатку робота займала в мене 2 дні на тиждень. Я дуже швидко сприйняла за чисту монету феміністичні побрехеньки про те, що аборт за бажанням жінки — це її право. Така думка вкоренилась у моїй психіці через твердження: «Моє тіло — я вибираю». Мене посилали на різні семінари й конференції, спонсорами яких були Національна ліга за право на аборт² та Національна Федерація за право на аборт³. Незабаром я дозріла до активної участі в громадських акціях на підтримку абортної індустрії та брала участь у лобіюванні депутатів у Вашингтоні та багатьох інших штатах. Мене посилали в міста, де створювались абортні «клініки», для вишколу персоналу в мистецтві легального вбивства. Нарешті я стала штатним співпрацівником управління в Нью-Йорку.

Робота в цій злощасній системі впродовж п'яти з половиною років, допомога в створенні та легалізації абортної індустрії кладуть на мої плечі відповідальність за смерть багатьох майбутніх громадян. Ми ніколи не довідаємось, яким був би їхній внесок у розвиток суспільства. Мій особистий досвід дозволяє мені чесно викривати мету цієї мерзенної справи та всеохопне презирство до її виконавців, їхнє гасло — жадоба наживи. Захланність — їхня мета і їхнє божество. Глибока ненависть до Творця керує ними настільки, що найменших людських істот вони розглядають як паразитів.

² NARAL — National Abortion Right Action League.

³ NAF — National Abortion Federation.

Знання правди про цю жахливу справу та завербованих до неї людей спонукає мене говорити про це прилюдно всюди, де тільки можливо, навіть на політичній арені, де виступаю як опонент тих, хто віддає свій голос за смерть. Ці люди, яких купила і яким платить індустрія знищення, несуть відповідальність за жорстокість, що поглинула Америку. На наш сором, до них належить суттєва частина американських законодавців.

Ті, хто підтримує аборт за бажанням, мимоволі стають співучасниками трагедії. Їм мало невинно пролитої крові, вони проштовхують право на інфантицид шляхом абортів із частковим народженням⁴. Ті ж люди створили ще одну дохідну галузь — зберігання і продаж частин плоду. Незадоволені цією кривавою розправою, вони вимагають легалізувати евтаназію, або, як вони кажуть, «смерть із гідністю», маючи на увазі елімінацію немічних та старих — тих, кого Гітлер назвав непотрібними їдцями. Що гірше — ця хвороба, породжена ненавистю, експор-

⁴ Мова йде про *partial birth abortion* — маніпуляцію, яку виконують у другій половині вагітності. Під контролем ультразвукового сканера знаходять ніжку плоду, захоплюють її щипцями і виводять через шийку матки, після чого плід виймають до появи голівки. Далі гострим інструментом роблять отвір у голівці, вакуумною кюреткою відсмоктують мозок і виймають плід цілком. Зауважмо, що всі ці маніпуляції проводять на живій дитині, яка в багатьох випадках уже спроможна жити поза організмом матері (у США дозволено позбутися плоду впродовж усіх 9 місяців (!) вагітності). У цей спосіб іноді одержують тканини плоду для пересадки, які за інших умов забору були б неповноцінними. За свідченням д-ра М. Гаскела, який виконав численні операції цього типу, у 80% випадків їх здійснюють з метою статевого відбору. (Прим, перекл. Цю інформацію я взяла з передвиборної листівки Лорейн Ля Нев, яку отримала від неї особисто.)

тується в усі країни світу. Ось чому я вважаю свою місію такою важливою.

Лише від нас, Центуріонів, люди зможуть почути правду з перших вуст.

ІХ. ЯК СТАЮТЬ ВИКОНАВЦЯМИ АБОРТІВ?

1. ХИБНИЙ ШЛЯХ

У цю пастку провадить проторена коля. Факт, що людей, які мають лікувати, навчають робити аборти і перетворюють на вбивць — не випадковість. Існує і зворотний шлях, але він тернистий. Знайти його нелегко, і мало кому вдається вирватись із пастки. Зворотне перетворення повільне й болісне, проте закінчується воно появою докорінно іншої особистості — людини з високо піднятою головою, яка прагне свободи і переживає радість. Натомість ігнорування незалагоджених конфліктів періоду цієї практики і попереднього відрізка життя наражає на ризик відтворити проблему й повернутися до виконання абортів.

У дитинстві більшість центуріонів зазнали знущань та занедбання, які призвели до появи складних внутрішніх конфліктів. До того ж багато з них походять із сімей, де були аборти. Обираючи медицину як фах, вони розпочинають навчання з палким бажанням допомагати людству й піклуватись про хворих та немічних. Назагал з когорти студентів вони не виділяються, проте раніше пережите могло позначити їхні особистості глибокою гіркотою, зачаруванням смертю або жадібним прагненням влади та грошей.

Незважаючи на помітні успіхи в навчанні, у таких осіб може виникати почуття меншовартості, яке вони намагаються приховати за важкою працею, надуживанням алкоголем та деколи — азартними іграми. Вони можуть наробити боргів і впасти у відчай через невдалі спроби роздобути грошей. В останні роки навчання часто стається щось особливе, наприклад вагітність подруги, або ж викладач, якого особливо поважають, демонструє виконання абортів чи доручає студентові оглянути пацієнтку перед операцією. Якщо в цю мить молода людина не протестує і не йде геть, вона підкоряється. Образно кажучи, вона стереже одягу вбивці, як це робив св. Павло під час каменування св. Стефана. Вона притлумлює природний опір («Ні, ти не маєш робити цього»), подібно до того, як не протестувала, коли знущалися з неї. Ставши пасивним учасником абортів, людина мусить раціонально пояснити собі, чому вона відмовилась від протесту, — тож з готовністю сприймає раціоналізацію тих, хто підтримує аборт. Проте акушерство та гінекологію обирають за інше — за неповторність миті народження дитини і можливість пережити цю радість разом з батьками.

У деяких країнах майже неможливо закінчити резидентуру, не зробивши хоча б одного абортів. Другий дається вже легше. Молодий лікар ламає інстинктивне табу робити щось деструктивне для людства й для себе особисто. Так само він долає і моральні перепони. Він перестає замислюватись над сутністю своїх дій і відмовляється від наукових обґрунтувань. Пасивно сприймаючи те, що йому наказують, він вірить у те, у що хоче вірити. Як зауважив Мільграм*, майже кожного можна переконати

* Milgram, S. (1963). Behavioral study of obedience. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 67, 371-378.

вчинити жорстокість під маскою науковості та тиском авторитету.

Перед виконанням першого аборту настає мить вагання, навіть звинувачення близького наміру. Усе ще жевріє надія, що хтось зупинить тебе. Проте кюретка опиняється в руці, і вся справа зводиться до технічного завдання: як зробити це якомога досконаліше. Новачка інструктує досвідчений старший колега. Виконання маніпуляції мінімально травматично для пацієнтки породжує задоволення собою. Молодий ескулап навіть починає вірити, що допомагає цим жінкам, хоч, мабуть, рідко яка з них говорить: «Дякую, лікарю». Наставники схвально кивають головами. Так крок за кроком людина втягується в жахливу справу дітовбивства.

Після першого аборту йдуть ще два або три — переважно якимось між інших справ. Задумуватись «чому?» не дозволено, актуальне лише «як». Часто від новачка вимагають «відзначити» подію. Повернувшись додому із задурманеною головою, він не здатен обміркувати свої вчинки. Завтра — новий день. Так починається рутинна нищення юних життів, де вимагається лише не допускати серйозних ускладнень, виконувати процедуру максимально швидко й заробляти гроші.

Після першого удару по почуттях починається прогресуюча дегуманізація. За підтримки колег — виконавців абортів — постає система раціоналізації. Зажди відчутна підтримка більшої частини суспільства та феміністичних груп. Втративши зв'язок зі своїми пацієнтками, лікар не знає, що відбувається після абортів у їхніх думках і серцях. Видовище заплаканих до і після абортів жінок залишається для медсестер. Усе ж лікар відчуває якісь сумніви. Він може почути розпачливий крик жінки або помітити її мимовільний опір, проте до цього часу його

особистість уже, як правило, відчутно травмована. Лікар може навіть наполягати на тому, щоб медсестра змусила пацієнтку замовкнути й лежати спокійно, бо тепер в його амбівалентному ставленні до жіноцтва домінує гнів: «Це нестерпно: вони приходять знову і знову, вимагаючи від мене знищити їхніх дітей. Проте я бачу, що це не приносить їм нічого доброго. Починаю ненавидіти їх усіх».

Поглиблення дегуманізації призводить до суттєвого розщеплення поведінки і віри. Ось усіма шанований чоловік цілує на прощання дружину, обнімає дітей, виходить з дому, щоб піти на роботу, як і будь-який інший лікар, і йде ... вбивати немовлят. Повернувшись увечері, він сподівається на зустріч, гідну голови сімейства і годувальника. Усе це беззастережно сприймають: і лікарі, і їхні сім'ї, і друзі. Сприймають до тієї миті, поки щось надзвичайне не змусить їх переосмислити реальність. Того, що їх завербували для найбруднішої, неймовірно дегуманізаційної роботи, вони майже не розуміють.

Сказане тут про лікарів стосується також медсестер, ультрасонографістів та адміністраторів клінік. Починаючи зі шляхетних намірів, вони невдовзі потрапляють у полон грошей і влади. Від моменту виконання першого абортів їхня особистість невпинно дегуманізується, і вони розпачливо намагаються зробити так, щоб зовні все виглядало пристойно — стають адептами раціоналізації, основною метою якої є самопереконання.

2. ВЕРБУВАННЯ ВБИВЦЬ «ОФІРНОГО ЯГНЯТИ»

Відбір виконавців абортів відбувається по-різному: за їх активною участю або ні, свідомо або неусвідомлено. Як лікарів, їх приваблює найрадісніше з переживань — при

ймати у світ дитя, яке народжується. Чому ж вони обирають водночас найогиднішу роботу, наймерзенніший злочин і переходять від величного до безглуздо жакливого: деякі лікарі частину робочого дня допомагають народженню бажаних дітей, а решту часу знищують малюків, від яких відмовились власні матері, і навіть не замислюються над такою невідповідністю.

Зауважмо, що перший досвід дегуманізації та притуплення почуттів припадає на перший рік навчання, коли студенти-медики та учениці сестринських шкіл розтинають мертве тіло, законсервоване формаліном. Те, що вони роблять, суперечить інстинктивній забороні насильства: розтинаючи тіло, завдають людині шкоди. Щоб усе це могло вкласти в них у голові, не порушивши самоповаги, вони сміються і жартують. Наставники сердито супляться, проте, назагал, не зупиняють їх. Основна мета викладача — навчити анатомії, а виховання гуманності в його обов'язки не входить. Так внаслідок підступного вербування і поступової дегуманізації знаходять кандидатів для виконання сумнівно почесної справи вбивання «офір-ного ягняти». Успішності ангажування на це сприяють такі чинники:

- Зазнавши в дитинстві насильства та занедбання, людина стає вкрай вразливою до почуття відкинення й непотрібності. Низька самооцінка спонукатиме її зробити аборт, якщо це позитивно вплине на просування в кар'єрі в університеті або клініці. Деколи такі особи вважають, що негідні займатися справжньою медициною, і виправдовують себе перед колегами тим, що взяли за справу, на яку жоден із них не погодився б.
- Непогомований гнів на батьків та братів-сестер вони можуть переносити на жінку, якій роблять аборт, або на її дитину.

- Може, вони справді були колись відкинуті або покинуті, тому зовнішній тиск і загальна думка легко викликають у них сподівану реакцію.
- Якщо їм властивий дидактичний стиль мислення, то вони легко піддаються політично коректній риторичі і не схильні задалегідь обмірковувати свої вчинки, або ж їм нескладно сформулювати для них виправдання.
- Можливо, що це одинак, який звик бути в центрі уваги. Іноді в таких осіб виникає потреба прийняти виклик, тому що це схвалювали честолюбні батьки, які заохочували їх пливти проти течії.
- Нерідко вони страждали в дитинстві від надмірної дисципліни і, звикнувши бути завжди під контролем, захоплюються ідеєю влади.
- Деякі з них страждали від жорстокого тиску матері або їх не раз відштовхували жінки. Можливість принизити жінку, так само, як вона принижувала їх, підсвідомо сприймається як помста.
- Якщо мрії висміяно, а надії зруйновано, виникає непереборне бажання зайнятись чимсь конкретним, навіть якщо до обраної справи ставляться з презирством.
- Зустріч зі злом могла перелякати їх або породити хворобливу цікавість.
- Ті, кого приваблюють безбожницькі ідеології, охоче сприймають ідею допомоги жінці у «вільному» виборі та незалежності її від чоловіка.
- Проте найважливішим є те, що батьки багатьох виконавців абортів самі знищили в цей спосіб своїх небажаних дітей. Як уцілілі, такі індивіди страждають від провини за існування. У них виникають глибокі внутрішні конфлікти через те, що, будучи бажаною дитиною, вони зайняли місце того, кого знищили. Як

— бажаним дітям, їм притаманне почуття маловартісності. Вони сумніваються в тому, що життя має цінність, особливо життя ненародженої дитини. «Якщо моє життя нічого не варте, це ж стосується й інших».

За мовчазною згодою суспільства, «офірними ягнятами» стають ненароджені діти, і когось треба призначити, щоб убити їх. Батьки піддаються цим навіюванням і жертвують своїх дітей, а суспільство це відкрито схвалює і полегшує безглузду смерть. Батьки знаходять виконавця, який зробить це за оплату. Майже так само, як чоловік, «призначений на це», що відводив козеня в пустелю. З певного моменту виконавець абортів продовжує свій шлях самотньо. Батьки залишаються чекати в затінку дерев, натомість він провадить жертвну тваринку до місць, де зникають останні залишки трави. Там, можна бути певним, козеня загине. Батьки не хочуть чути жалібних криків та бачити смерть — виконавець абортів мусить. Це його робота, проте ніщо не може відшкодувати ціну, яку він за неї платить — власну самодеструкцію.

Чи можна звикнути до виконання абортів настільки, щоб не відчувати страху та провини? Справді, особистість лікаря може деформуватись настільки, що ніщо на світі, навіть перспектива смерті, не зворушує його. Проте ми ніколи не зустрічали виконавця абортів, який би захоплювався своєю працею або гордо розповідав про найвдаліші маніпуляції. Усі вони, без винятку, різною мірою відчують сором та провину й радше намагаються змовчати. Проте підтримка Спостерігачів настільки інтенсивна, що Зловмисник починає вірити: те, що він робить — правильно, він справді допомагає людям.

Спостерігачі винні так само, як і Зловмисники, але оскільки безпосередньо до вбивства вони не залучені, то їхні почуття не настільки загубили. Проблема радше в

тому, що самооправдання Спостерігача набагато глибше «окопалося», і його раціоналізацію викрити складніше. «Особисто я аборт не схвалюю, проте ліпше, якщо цю маніпуляцію виконують у клініці, а не на вулиці».

Х. СВДЧЕННЯ

ДЖОАН ЕПЛТОН, МЕДСЕСТРА, США.

П'ять років я працювала головною медсестрою гінекологічної клініки у Фолз Черч, у Вірджинії. Звільнившись звідти в листопаді 1989 року, я провела кілька років у полоні сорому, провини й болю, які намагалася втопити в алкоголі й наркотиках. Повернення до Христа було важливим кроком у моєму зворотному перетворенні, проте самого його було недостатньо, щоб заповнити прогалину в моєму серці. Я відчувала потребу зцілення, а Боже прощення було лише частиною потрібних мені ліків. З допомогою Товариства Центуріонів я змогла розпочати процес регуманізації. Я змогла регуманізувати вбитих дітей та їхніх матерів, яких глибоко дегуманізувала в минулі роки, коли брала участь в абортах. Я змогла регуманізувати й себе, отже, тепер знову можу вважати себе Божою дитиною поряд із тими ненародженими малюками та й усіма іншими людьми на всіх рівнях і стадіях життя.

Процес одужання триватиме до останнього мого подиху, проте він уже не пов'язаний з таким сильним емоційним та психологічним болем, як колись. Тепер я працюю заради життя з величезним душевним спокоєм та любов'ю.

ХІ. ЗВОРОТНЕ ПЕРЕТВОРЕННЯ

1. ПРОБЛИСК РЕАЛЬНОСТІ

Одна лікарка, переглядаючи вміст контейнера від вакуум-екстрактора, усвідомила, що перед нею — грудна клітка маленької дитини. Ще когось вразив біцепс мініатюрної ручки. Пацієнтка однієї з Центуріонів, її подруга, померла після абортів, який ця лікарка зробила власноручно. Бувало, що сім'ї виконавця абортів або священикові вдавалося переконати його, що він чинить неморально. З такого проблеску істини починається ланцюжок послідовних рішень. Може, хтось у цю хвилину зречеться болісних переживань і буде й надалі заперечувати та виправдовуватись, шукаючи підтримки, щоб утвердитись у самообмані.

Після першого проблеску істини людині, яка обрала правильний шлях, доведеться подивитись на дійсність ще раз — на цей раз довго і прискіпливо. На цьому відрізку шляху легко зійти на манівці. Вибір полягає завжди між життям і смертю, правдою та обманом. Правда, не часткова і деколи, а вся і завжди — є передумовою свободи. Правильна дорога провадить до волі й радості. У пошуках правди неминуче приходять до її єдиного джерела і знаходять спасіння в Ісусові Христові, Синові Божому. Натомість, ступивши на хибний шлях самообману, неминуче потрапляють у вир смерті.

Деколи проблиск істини починається зі споглядання в дзеркалі власного образу — сумні очі, насуплені брови... Буває, що виконавця абортів змушує замислитись щось виняткове, що трапилося з ним або з кимсь із його родини. Суїцид, надуживання алкоголем, наркотики, жажливі сни, розпад сім'ї та інші особисті проблеми — усе це змушує тверезо обміркувати, як впливає аборт на свого виконавця.

Правильний шлях

«Я не можу більше заперечувати того, що бачу на власні очі. Ось переді мною дитяча ручка, а це означає, що я вбив дитину — маленьку дівчинку...».

Хибний шлях

«Так, перед моїми очима справді частина людського тіла, проте це ще не була людина. Ця істота нічим не відрізнялася від інших, їй подібних. Я роблю те, чого мене вчили, і роблю це досконало. Я вірю, що допомагаю жінкам у скруті. Завтра — новий день, а сьогодні — вип'ю ще одну чарочку».

2. ШОК

Від такого проблиску істини лікар — акушер-гінеко-лог або анестезіолог, соціальний працівник, медсестра, лаборант та ін. — зазнає сильного емоційного шоку — усвідомлення сутності того, що він робить. Воно ще не повне, проте потрясіння достатньо сильне, щоб змусити відмовитись від виконання абортів або участі в них. Такий удар змушує одних стати на коліна і каятись, інших — шукати розради в чарці. У цей момент кожен потребує люблячої підтримки. Її можуть шукати в єдиного знайомого їм противника абортів або в пікетах на протилежному тротуарі, а якщо не знаходять, то переважно

повертаються до попередньої практики й надалі виконують аборти зі ще більшою гіркотою й тягарем на душі. *Правильний шлях*

«Я мушу зупинитись. Не знаю, що буде потім, проте впевнений, що надалі робити аборти не зможу. Допоможіть мені, благаю вас».

Хибний шлях

«Я не можу цілковито відмовитись від виконання абортів, проте тепер буду робити їх менше, зокрема з генетичних міркувань. Так буде ліпше і мені, і людям». (Насправді компроміс ще нікого не зробив щасливим. Один лікар виправдовував свою слабкість, яку, зрештою, сам усвідомлював, так: «Я роблю не всі аборти, які випадають на мою долю».)

3. УЛАМКИ РАЦІОНАЛІЗАЦІЇ

Якщо Центуріон витримає перший удар і глибше замислиться над тим, що насправді він робить, — вбиває ненароджених малюків, важко кривдить їхніх батьків та братів-сестер, — то давня система раціоналізації починає розпадатися. Колишні аргументи тьмяніють, натомість провина і страх набирають сили.

Сміливість, як і відсутність альтернативи, змушують Центуріонів прискіпливіше замислюватись над аргументами раціоналізації: «Це право вибору жінки». «Це благо для жінки, бо забезпечує їй свободу». «Це необхідно з медичного погляду (через хворобу)». «Це нешкідливо». «Доки плід не народився, це не дитина». «Якщо цей аборт не зроблю я, за нього візьметься якийсь невіглас, і справа закінчиться трагедією». «Законодавство дозволяє аборт, отже, усе гаразд». «Мої колеги підтримують аборт. Неможливо, щоб помилялись усі». «Нам загрожує перена-

селеність». «Я даю їм змогу уникнути народження небажаних дітей, з яких все одно знущались би».

Коли всі ці постулати розсиплються (а вони на це приречені), чесність змушує Центуріона пошукати іншого способу пояснення своїх вчинків.

Як за останню надію, він або вона тримаються за такі аргументи: «Я не усвідомлювала, що це справді діти, аж поки не побачила цього надто виразно». «Мене засліпив диявол». «Ситуація в країні (в клініці) позбавила мене права вибору».

Кожен знає, коли він відвертий, а коли — ні. Тим, хто абсолютно чесний перед собою, у цей момент найважче, натомість пізніші етапи перетворення відбуваються тоді набагато легше. Хтось признається: «Мені були потрібні гроші» або «Це була єдина робота, на яку я міг розраховувати в цій країні», або «Моя кваліфікація не дозволяє розраховувати на щось більше». Натомість ті, хто знайде втіху в новому самовиправданні, продовжують робити аборти з короткочасним відчуттям полегшення.

Правильніш шлях

«Я не подобаюсь собі таким, як тепер. Ніколи б не подумав, що зі мною може трапитись щось подібне. Так, я обманював себе, а мене обманювали інші. Тепер розу мію, що мене просто використовували. Не знаю, як я зміг до цього допустити, проте надалі буду чесним із собою».

Хибний шлях

«Тепер, коли я нарешті порвав з минулим, мені набагато легше. Треба все забути і намагатись стати лікарем іншого ґатунку. Заглиблюючись у такі роздуми, я лише створюю собі проблеми. Ні, дякую».

4. СТРАХ

Після того як раціоналізація розбилася на друзки, а підтримки старих друзів уже немає, у багатьох Центуріонів виникає почуття, яке можна порівняти хіба що з переживанням злочинця, якого схопили за руку на місці жакливого злодіяння. Вони усвідомлюють, що якби прийняли закон на захист життя ненароджених дітей, їх би засудили до смертної кари за численні вбивства. Сподіваючись, що законодавство не зміниться, вони все ж розуміють, що дитя в лоні матері потребує правового захисту. Злегковажити вагою проблеми вони не можуть.

Як злодій боїться, щоб не поцупили його добро, як убивці привиджується ніж у спину, так і виконавець абортів цілком закономірно боїться, що зло, яке він заподіяв іншим, неминуче наздожене і його. Це відчуття походить від інтуїтивного переконання: те, що ми робимо іншим, ми робимо собі, і тим самим відплатять нам. Центуріони бояться, що Бог обов'язково знайде їх і неминуче покарає, їх мучить думка, що колись доведеться зустрітися віч-на-віч із матерями і батьками всіх дітей, яким їхня рука обірвала життя. Вони мусять завбачливо знайти якусь відповідь на звинувачення цих людей. Нерідко Центуріони намагаються домовитися з Богом: обіцяють виправитися, тільки б Господь змилюсердився і не карав їх за колишні провини.

Правильний *шлях*

«Боже **милий**, тепер я розумію, що **вчинив** щось жакливе. Поручаю себе Твоїй благодаті. О матері, батьки, брати-сестри моїх жертв, я не хочу чути того, що ви маєте мені сказати, проте знаю, що мушу, — отже, говоріть! Водночас благаю вас, не будьте надто жорстокі».

Хибний шлях

«Прости мені, Боже, я ж виправлюся. Ти знаєш, що я не розумів, що чинив. Адже не можна сказати, що я погана людина. Якщо решту життя я буду добропорядним лікарем, Ти, напевно, змилуєшся наді мною».

5. СУМНІВИ

Борючись із почуттям провини й страхом, Центуріон мусить роздивитись своє відображення в дзеркалі і сказати: «Ні, я не просто робив аборти. Я справді вбивав маленьких дітей. Як міг (могла) я, почавши свій шлях зі шляхетних намірів рятувати людей, допуститись до такого нелюдського вчинку?» «Я вважаю себе доброю людиною, та й інші так думають. Проте я вбивав дітей. Тут криється якийсь безглуздий дисонанс. Мабуть, у мені є щось від доктора Джекіла або містера Гайда. А може, мене тоді просто засліпило».

Центуріон не може зрозуміти, як такі різні характеристики — добрий батько для власних дітей і вбивця для чужих — можуть співіснувати в одній особі. В одній ситуації він виявляє себе як любляча людина, а в іншій — не така вже й добросердечна, як здавалось би. Багато Центуріонів відчувають подружні проблеми і труднощі в стосунках з дітьми. Часто вони намагаються приховати від дітей своє справжнє заняття.

Правильний шлях

«Я справді вбивав дітей, і це стало частиною мене самого, навіть якщо я ненавиджу цю думку. Щоб позбутись тієї беззмислової частини своєї особистості, я мушу спочатку зрозуміти її. Моє прагнення — стати цілісною, гармонійною людиною».

Хибний шлях

«Я справді робила аборти, проте вже відмовилась від цього. Тоді в мене не було вибору. Я не погана людина, лише дезорієнтована».

6. КАЯТТЯ І СПАСІННЯ

У час виконання абортів або коли з цим вже покінчено, більшість Центуріонів усвідомлює, що витримати на своїх плечах такий величезний тягар провини неможливо, і звертається до Христа. Якщо вони каються, Господь прощає їм і дає миттєве виправдання як знак нового початку — ці люди стають чистими перед лицем Бога. Як Його нового сина чи дочку, Центуріона обдаровано Святим Духом, який провадить його на шляху очищення. Почуття прощення дає таке полегшення, що деякі Центуріони відмовляються від дальшого розв'язання основної проблеми. Вони не розуміють, що Господь вимагає не лише каяття: Він наказує змінитись і через любов розпочати складний процес оновлення та примирення зі скривдженими.

Правильний шлях

«Милостивий Боже, дякую Тобі за те, що Ти послав до нас Ісуса Христа — нашого Спасителя. Тепер за Його заступництвом я можу стати перед Твоїм лицем. Дякую Тобі за те, що Святий Дух дає мені силу переосмислити минуле і спробувати змінитись. Я знаю, що мої намагання робити добро нічого не додадуть до Твого дару спасіння, проте підкоряюсь Твоїй заповіді любити ближнього. Хочу наслідувати Тебе, хоч розумію, що це нелегко».

Хибний шлях

«Як добре: мені вже легше. Дякую Тобі, Боже. Ти в одну мить врятував мене і зробив знову цілісною особистістю». (У цей спосіб справді можна уникнути важкої

праці пізнання і зростання. Це дає змогу і далі користуватись автомобілем чи будинком, придбаними на зароблені абортами гроші, не замислюючись над такою невідповідністю.)

7. КРИЗА

Якщо колишні виконавці абортів готові продовжувати свій нелегкий перехід, вони мусять відмовитись від раціоналізації і наполегливо шукати наукової й духовної правди. Наукового або медичного виправдання для абарту не існує, як і обгрунтованих психіатричних, психологічних, соціальних чи гуманітарних показів. Те, що зараз відбувається, — це масове вбивство, замасковане під клінічну практику.

Заповідь «Не убий» стосується кожного і завжди, бо перед очима Господа всі ми рівні. Тепер для Центуріона починається болючий момент: він стає віч-на-віч із суворою правдою. Із розвитком самоусвідомлення та розуміння Бога внутрішня дисгармонія стає все очевиднішою. Оскільки завершення перетворення — це вкрай важкий процес, Центуріони мусять зобов'язатися дійти до кінця.

З моменту складання обіцянки пізнання і зростання починається справжня криза. Кожен Центуріон має вирішити для себе: може він залишити все в минулому, забути й жити спокійним і радісним життям чи мусить виправити зло, яке заподіяв собі та іншим. З цього моменту можливий лише розвиток або занепад. Усе ж деякі Центуріони вирішують продовжувати цей важкий шлях. Вони не знають, скільки їм ще йти, скільки болю та сумнівів ще доведеться витримати, проте впевнені, що альтернативи в них немає. Натомість інші легко переходять до нових раціоналізацій та несподіваного, більше про людське око, дружнього потискування рук прихильникам руху 74

«За життя», проте коли стирається нетривка позолота, вони опиняються на самоті з грандіозним руйнуванням ілюзій.

Без підтримки, рішучості та обіцянки завершити перемену важкість і тривалість цього процесу виявляються непосильними. Центуріон відчуває нездоланне бажання повернутись до минулого, бо тоді була принаймні якась визначеність. Йому потрібне підбадьорення, щоб знову заявити: «Я мушу знати. Незалежно від наслідків, я мушу зрозуміти, що зі мною трапилось, скільки зла я заподіяв, і чому так сталося. Також я мушу зростати духовно, мушу змінитись, інакше залишусь настільки ж вразливим, як тоді, коли робив аборти».

Правильний шлях

«Я ще не знаю, що саме мене штовхнуло до цього, проте впевнений, що мушу змінитись. Мушу знову обміркувати зло, яке я вчинив чужим людям, своїй сім'ї та й собі самому. Тож допоможи мені, Боже, на цьому нелегкому шляху».

Хибний шлях

«Це все безглуздо, я не бачу виходу. Мені вже ліпше, і більше до таких криз я не допущу. На щастя, ніхто не нагадуватиме мені, ким я був і що я робив».

8. БОЛІСНЕ ПРОЗРІННЯ

Тепер Центуріони оцінюють масштаби зла, яке вони заподіяли, підраховують людей, яких вони скривдили, — матерів, батьків, братів-сестер знищених їхньою рукою дітей, їхніх дідусів-бабусь, колег, власні сім'ї і себе самих. Вони мусять оцінити глибину дегуманізації власної особистості та інших людей. Часто лише після почутих свідчень жінок вони можуть зрозуміти, скільки лиха завдає

аборт. Вони позбавили багатьох жінок і чоловіків їхньої природної спроможності до батьківства⁵. Вони прирекли братів-сестер своїх жертв на життя з постійним тягарем провини за існування⁶. Вони мусять визнати деградацію власної особистості та усвідомити, що спричинилися до дегуманізації та децивілізації всього суспільства.

Центуріон мусить уважно вислухати всіх, кого він скривдив, і сказати: «Благаю, вислухайте і мене. Ви мусите знати про мої рани. Спробуйте зрозуміти, що трапилось зі мною. Бачу, що ви сахаетесь від мене, але знайте, що я така ж людина, як і ви». Багато Центуріонів мусять згадати і залагодити конфлікти, спричинені занедбанням та насильством над ними в дитинстві. Вони мусять обміркувати факт своєї боротьби з конфліктами, які виникли через те, що вони народилися як «бажані», вибрані діти та/або вцілілі від абортів.

Правильний шлях

«Усе це надто жахливо. Я не витримаю. Не хочу думати, пам'ятати, відчувати. Боже, пошли мені доброго поводиря. Як добре було б зараз втекти від усього світу і все забути».

Хибний шлях

«Я не можу з цим жити далі. Єдиний вихід — працювати, їсти, спати і нічого не згадувати. Я погоджусь на все, що дасть мені змогу забути минуле... Коли там наступна конференція?»

⁵ Ney P.G., Peeters, M.A. (3rd Edition). *Deeply Damaged*. Victoria, Canada: Pioneer Publishing.

⁶ Ney P.G., Peeters, M.A. (1996). *Abortion Survivors*. Victoria, Canada: Pioneer Publishing.

9. ГНІВ

Усвідомлення реальності породжує гнів. На біль людина реагує опором або втечею. Багато хто з Центуріонів починає розуміти, що їх змогли залучити до виконання абортів через те, що в дитинстві батьки використовували їх або знущалися з них. Потім колеги і суспільство призначили їм виконання наймерзнішої роботи — вбивати «офірне ягня», яким ставало ненароджене дитя. До цієї справи їх завербували фальшивою риторикою, матеріальними аргументами та феміністичними гаслами.

Центуріони відчувають гнів до жінок, які вимагають-зробити їм аборт, їхніх партнерів або чоловіків, що чинять на лікаря тиск, консультантів та соціальних працівників, які присилають до них пацієнток, до уряду, який легалізував аборт. Вони сердяться на пасивних спостерігачів, які навіть пальцем не поворухнуть, щоб зупинити їх, і на себе, на свою тупу гордість і глупоту, і навіть на Бога, який силою не примусив їх зупинитися.

Колишнім виконавцям абортів тут потрібна підтримка ось у чому: вони мусять навчитися обстоювати себе й розуміти ефект агресії або покірності. У відповідь як на опір, так і на пасивність у напасника автоматично виникає реакція дегуманізації. Треба навчитися захищатися. Обстоювання абсолютної гуманності, своєю чергою, спонукає до гуманності і напасника. Такий спосіб поведінки найбезпечніший і найраціональніший. Центуріони мусять навчитися його заради себе самих і заради ненароджених дітей, яких вони захищають. Водночас вони мусять вміти відчутти, коли треба змінити роботу або переїхати в інше місце.

Правильний шлях

«Я цілком заплуталась. Жорстоке ставлення до мене в дитинстві завдало мені болю, проте як могла я впасти так низько? Як я могла опинитися за всіма межами само

поваги й дозволити використати себе для наймерзеннішої справи? Колись знущалися з мене, тепер мене використовують як знаряддя для вбивства безпорадних малюків. Де Ти був тоді, Боже? Я мушу знайти відповіді на ці запитання».

Хибний шлях

«З мене знущалися і мене використовували батьки, колеги й суспільство, а тепер до цього долучилися ще й прихильники руху «За життя». Я вже нікому не вірю. Ненавиджу їх усіх» або «Усі помиляються. В душі я вже пробачив кожному з моїх кривдників, тож забудьмо все».

10. ВІДСТУП

Коли зростає страх, особливо через те, що їх викриють, багато Центуріонів прагнуть відійти в тихе життя й перечекати, поки вщухнуть бурі в душі. Їх не цікавить, як це сприймуть у родині, натомість їх хвилює, наприклад, що скажуть люди в церкві, якщо довідаються, що вони робили аборти. Вони знають, що не можуть приховати цього від Бога й відчайдушно торгуються з Ним за своє життя або асі іпїїііат сповідаються. Їх лякає перспектива втрати поваги друзів і колег. Вони бояться розгубити рештки своєї пошматованої самоповаги. Вони жахаються можливості репресій з боку чоловіків своїх пацієток або нападів на себе та сім'ю від екс-колег, які також багато що хочуть приховати і можуть відчути себе зрадженими.

Ставки тут високі. Абортна індустрія у США приносить мільйони доларів прибутку. Організовану злочинність усе більше цікавить це зручне, легальне джерело прибутків, не менш вигідне, ніж інші справи. Центуріони, яких залякують, мусять уміти втекти і сховатися. Деколи

виникають справді небезпечні ситуації, тому ігнорувати таку можливість нерозумно. Центуріони потребують сховку, принаймні для того, щоб завершити внутрішній перехід. Вони знають, що ніколи не зможуть втекти достатньо далеко, і можуть лише довіритись Божій благодаті, спираючись на молитви та захист небагатьох справді вірних друзів.

Правильний шлях

«Я хочу втекти і сховатися. Може, вдасться переселитися в місто або країну, де мене ніхто не знає, і почати все спочатку. Знаю, що від Бога і від самого себе сховатись неможливо, проте перебіжчиків не люблять, і це треба враховувати».

Хибний шлях

«Єдиний спосіб уникнути небезпеки — ходити з гордо піднятою головою. Якщо мене вб'ють, то я заслуговую цього» або «Мені погрожували й тоді, коли я робив аборти, отже, нічого не змінилось. Ховатися я не маю наміру».

11. ПРОВИНА

Продираючись через біль і гнів, Центуріон знову й знову запитує себе, як з ним могло таке трапитись. Зрозумівши, що психічні травми дитинства зробили їх вразливими та що їх завербували для того, щоб відводити «офірних ягнят» у пустелю, Центуріони бачать, що на їх долю випадає лише невелика частка велетенської змови, їхній внесок справді найбільший, проте провини вони мають ділити з іншими: 1) з колегами, які посилали їм пацієнток; 2) з жінками, які вимагали зробити їм аборт; 3) з партнерами та чоловіками цих жінок, які наполягали на перериванні вагітності; 4) з друзями, які стояли осторонь; 5) зі священниками, які їх не застерегли, та 6) з мільйонами байдужих спостерігачів, які тішать себе дум

кою, що належать до прихильників руху «За життя», проте не роблять нічого відчутного, щоб припинити це масове дітвобствство.

Центуріони здригаються від думки, якою важкою є їхня провина та скількох людей вони скривдили. Найбільше завинили вони перед дітьми, життя яких обірвалося від їхньої руки. Ще один вид провини — перед скривдженими матерями та батьками цих дітей. Далі — вони винні через деструктивний вплив на свою особистість та сім'ю. Нарешті, завинили перед Господом, бо знищили Його творіння. Неминуча провина — біологічна, бо вони позбавили життя наймолодших членів свого виду, від яких залежить виживання людства.

їхня величезна вина полягає ще й у тому, що з'явилася категорія людей, яких можна трактувати як уцілілих від абортів — тих, хто страждає від екзистенційної провини, або провини через існування. Виконавці абортів дали змогу народитись тільки «бажаним» дітям, проте факт, що ти живий лише завдяки тому, що ти бажаний, породжує безліч тривог.

Оскільки Центуріони переважно самі належать до категорії вцілілих від абортів та бажаних дітей, вони потребують відчутти, що їх прийняли з відкритим серцем у земне існування, в ім'я Ісуса Христа, такими, які вони є. їм потрібно, щоб хтось представив їх новим друзям у Божій родині. Справжні друзі завжди відверті. Вони називають речі своїми іменами й допомагають побачити цих людей такими, якими їх бачить Господь, — грішниками, врятованими Його милістю, як і всі інші. Подібно до того, як Варнава представляв учням у Єрусалимі св. Павла, колишнього переслідувача християн (Діяння 9, 27-28), Центуріони потребують, щоб до них ставилися по-дружньому, представили їх і прийняли в боголюбиве братство.

Центуріонам треба відчувати підтримку, щоб мати силу подолати почуття провини, розділити цю провину на справжню й надуману і зрозуміти різницю між звинуваченням, власним внеском у зло та власною відповідальністю, їм слід допомогти оцінити відносну частку вини всіх учасників трагічного трикутника абортів й погодитись нести свою частку відповідальності. За такої підтримки вони зможуть зрозуміти й описати те, чим зневажили Бога і людей найбільше. їм треба відчувати цілощудю людського прощення тих, хто може поставити їх віч-на-віч з болем, страхом, втратами та збентеженням, спричиненими абортів або тим, що ці особи вціліли від абортів в результаті діяльності Центуріона. У Святому Письмі пояснено, що оновлення, каяття, прощення і зцілення ідуть поряд.

Будучи учасником трагічного трикутника, Центуріон мусить зрозуміти, що навіть вторинні жертви — батьки загинувших дітей та інші скривджені — більшою або меншою мірою також зробили свій внесок у справу зла. Не завинила нічим лише ненароджена дитина. Остерігайтесь релігії Нового Віку, яка стверджує, що в циклі реінкарнацій коротке утробне життя і смерть у результаті абортів були вибором цієї дитини. Проте основний внесок у трагедію зробили численні спостерігачі — ті, які сприяли абортів, які скористались можливістю абортів заради вигоди, ті, які нічого не зробили, щоб запобігти вбивству майже 60 мільйонів дітей щороку. У справах життя і смерті невинних сторонніх не буває. Кожен вбиває або рятує, кожен або має слухність, або помиляється (Лука 6, 6-11). Погодившись зі своєю часткою внеску в зло і своєю відповідальністю перед суспільством, відмовившись брати на себе всю провину, Центуріони мусять попросити вибачення в усіх, кого вони скривдили, і спробувати при

мириться з ними, а насамперед — зі собою (див. XI. 19. Примирення).

Правильний шлях

«Так, я один із найбільших злочинців в історії людства. Навіть Гітлер не вбивав дітей своїми руками. Мушу сприйняти цей жахливий факт і не намагатимусь заспокоїти себе софістикою. Проте як можна жити з таким тягарем провини?»

Хибний шлях

«Так, я справді винен. Я робив аборти, проте лише як один із багатьох. Я негідник, проте не більший, ніж інші. Прошу вибачення, якщо я скривдив когось, проте не бачу найменшої можливості відшкодувати заподіяне» або «Я вчинив злочин і мушу розплачуватися за це. Спробую спокутувати гріхи: стану доброю людиною і виступатиму на захист ненароджених дітей увесь свій вільний час». (Хоч наміри й правильні, мотивація їх хибна. Ніхто не може очиститися від гріхів самотужки. Христос помер на хресті саме заради того, щоб узяти на себе провини кожного з нас.)

12. РЕІНТЕГРАЦІЯ

Убиваючи дитя в материнському лоні, виконавець аборту може залишатися водночас усіма шанованою людиною, чому завдячує своїм хибним образам. Як Танцюрист⁷, він з'являється як впевнена в собі та цілеспрямо-

⁷ У складних життєвих ситуаціях людина намагається виступати в кардинально відмінних масках Танцюриста або Бідолахи. Танцюрист завжди оптиміст, створює собі й іншим ілюзію, що йому доступні всі засоби й можливості. Варто лише змусити його захотіти, і він зможе зробити буквально все, тому обіцяє зазвичай набагато більше,

вана особистість із твердим переконанням, що все, що він робить, правильно. Оскільки він танцює перед дуже вимогливою аудиторією, то весь час боїться, що хтось зірве з нього маску. Натомість під час виконання абортів він перетворюється на свого Бідолаха — нещасного, агресивного типа, який жаліє самого себе через те, що змушений робити мерзенну справу, хоч цього ніхто належно не оцінить. Деякі Центуріони «танцювали» під час виконання абортів — тоді їхні Бідолахи з'являлися в колі сім'ї. Незабаром вони усвідомлюють, що їхній Пілігрим — автентична серцевина особистості — зупинився в розвитку ще в дитинстві, коли з них знущалися. Тепер Центуріони мусять позбутися фальшивих образів і зосередитись на розвитку свого Пілігрима. Це допоможе їм реінтегрувати

ніж може дати. Насправді ж Танцюрист боїться, що його відштовхнуть, виявивши його слабкості. Тому він намагається завжди здаватись привабливим і сповненим енергії, щоб притягувати до себе людей, які можуть задовільнити його потреби, якими знехтували в дитинстві. Коли ж енергія вичерпується, він перетворюється на Бідолаха — образ, який уособлює депресивна, розпачлива постать, часто з проявами фізичних або психічних страждань. Метафорично, Бідолаха сидить скоцюрблений на тротуарі, притулившись до стіни будинку, з надією, що хтось помітить його і пожаліє. Здобувши хоч трохи підтримки, він знову перетворюється на Танцюриста. Ці дві маски дають людині можливість пристосуватись до жорстокої дійсності і вберегти себе від психозу, натомість перешкоджають розвитку особистості. Серцевиною особистості людини є образ Пілігрима — раціонального і розсудливого, радісного, довірливого, відважного, спроможного вирішувати, знаходити порозуміння чи компроміс, який акцентує себе та інших. Ця частина особистості має найбільше шансів на розвиток людини такою, якою вона була в задумах Творця. На жаль, без належної підтримки Пілігрима заслоняють Танцюрист і Бідолаха, і він часто залишається в їх тіні непоміченим (за: P.G. Ney, M.A. Peeters, *Deeply Damaged*. Pioneer Publisher, Canada, прим, перекл.).

суперечливі частини особистості, і вони справді зможуть розробити стереотипи впевненої поведінки, що ґрунтуються на вірі. Коли це станеться, Центуріони відчують себе енергійнішими і здоровішими. Кар'єра виконавця абортів ще більше перешкодила розвитку їх як особистостей. Тепер настав час, щоб їхній Пілігрим став на повний зріст і виявив себе як обдарована, талановита особистість, яка, проте, не соромиться своїх ран і недоліків.

Правильний шлях

«Тепер я бачу, що коли робив аборти, з'являвся перед іншими як Танцюрист або Бідолаха. Хочу скинути ці фальшиві маски і стати Пілігримом. Розпочинати треба негайно, проте допоки моя особистість справді стане знову цілісною, мине багато часу. Здавалось, «танцювати» було так весело: багато друзів, багато грошей... Бідолаха був натомість дуже непривітний, і моя сім'я буде втішена, довідавшись, що бачить його востаннє».

Хибний шлях

«Усе гаразд — і в мене, і в тебе. Життя триває. Безмежно довірливий, я наробив багато помилок, проте надалі такого не трапиться».

13. ПЕРЕЖИВАННЯ ВТРАТИ ОСОБИСТОСТІ, ЯКОЮ Я МІГ (МОГЛА) БИ СТАТИ

Центуріони мусять пережити кілька великих втрат. По-перше, це втрата Особистості, Якою Він (Вона) Міг (Могла) Би Стати. У дитинстві він не знайшов підтримки, турботи, допомоги та досвіду, потрібних йому, щоб стати таким, яким його задумав Творець. Або ж у процесі розвитку він постійно зазнавав руйнівного впливу насильства. Далі на перешкоді стало виконання абортів. Повернути

Центуріонові його колишню невинність і чутливість неможливо. У структурі його особистості виникли прогалини, які не вдасться цілковито заповнити до кінця життя. Отже, не залишається іншого виходу, як розпрощатися з Особистістю, Якою Він Міг Би Стати. Для полегшення цього процесу можна уявити собі смерть і похорон, а потім — переживання жалоби. Тоді легше помітити і прийняти Пілігрима — особистість, якою він є насправді. Сприйнявши реального себе, легше й інших сприйняти такими, якими вони є.

Правильний шлях

«Мушу змиритися з дійсністю. Дороги назад немає. Неможливо надолужити колись втрачене, і не можна повернути того, що вже зроблено. Треба попрощатися з особистістю, якою мене задумав Господь, хоч відчуваю через це глибокий смуток. Мушу змиритися з фактом, що в цьому житті доведеться пам'ятати свої синці й рани. Мій Пілігрим — це енергійна, чесна і талановита особистість, спроможна служити Богові».

Хибний шлях

«Усе це нісенітниця. Колись, хтось, деінде дасть мені якимось чином те, що мені потрібно. До того ж Христос уже відкупив мене». (У Святому Письмі читаємо, що, зцілені Святим Духом, ми стали новою істотою — з оновленою душею, одягнуті у Христову правду. Отже, ми отримали можливість зцілюватися і розвиватися у Христі. Проте така особистість лише в дорозі до ставання новою істотою, а подорож закінчиться лише тоді, коли Христос повернеться і дасть кожному зі своїх людей нове тіло. Наразі ж дух оновлення перебуває в тілі, яке в'яне, і в особистості, яка розвивається.)

14. ЖАЛОБА ЗА НЕНАРОДЖЕНИМИ ДІТЬМИ

Тепер Центуріон усвідомлює, що кожна з істот, яких він убивав одну за одною, була реальною людиною, унікальною особистістю. Так само, усіх за чергою, він мусить їх регуманізувати, побачити кожну з них наділеною статтю, в її ідентичності, дати кожній з них ім'я, а тоді прийняти в земне існування в ім'я Ісуса Христа та знайти для них сім'ю (прийняти у свою сім'ю, якщо для цього не знайдеться іншої). Центуріон мусить уявити собі, що кожне з цих дітей помирає, та обдумати, скільки в цій смерті його провини. В уяві він хоронить кожного з цих малюків та переживає за ним жалобу. За традицією, яка походить з часів давнього християнства, душу кожної дитини треба віддати в руки Господа з усвідомленням, що Він ніколи не відштовхує тих, хто до Нього приходить. Процес регуманізації, прийняття, візуалізація смерті, віддавання кожної дитини Христові та жалоба за кожною з них — це сповнене трепету завдання. Можливо, більшість Центуріонів виконуватиме його до кінця життя. Проте, взявшись, вони бачать, наскільки це завдання важливе й цілюще. Із кожною регуманізованою дитиною, за якою пережито жалобу і яку віддано в руки Господа, приходить все більше свободи й радості. Оплакавши знищених його рукою дітей, Центуріон мусить оплакати і своїх ненароджених братів-сестер, а тоді — власних дітей, які загинули в результаті абортів, передчасного народження, мертвонародження та ін. Цей процес подібний до попереднього, а виконання такого завдання дає щораз більшу внутрішню свободу. Один із колишніх виконавців абортів намалював портрети всіх дітей, яких він знищив. Він відкладав щоразу по одній картинці, коли цю дитину було оплакано й віддано в руки Бога. Його колишній

однокласник розповідав нам, що тепер цей лікар створює враження цілком інакшої людини.

Правильний шлях

«Я знаю, що це були реальні маленькі люди, і визнаю, що вбив їх. Тепер мушу кожного з них побачити як особистість, кожному дати ім'я, прийняти в земне існування та віддати в руки Господа (бо ніхто інший не зробить цього), а також оплакати їх. Я знаю, що мушу зробити це для своїх дітей — моїх і моєї дружини, які загинули в результаті абортів, невиношування вагітності або народилися мертвими. Визнаю, що ці діти — частина моєї сім'ї, частина мене самого. Кожного з них я мушу прийняти в ім'я Ісуса Христа, а їхні душі віддати в Його руки. Регуманізуючи їх, я водночас відтворюю власну гуманність. Відчуваю, що Господь провадить мене й допомагає згадати кожного з них».

Хибний шлях

«Це нісенітниця: я навіть гадки не маю, скільки їх було і які вони. Не варто навіть починати, бо кінця-краю цій справі не буде. До того ж, це були лише потенційні, а не конкретні люди, як я і ти». (Члени сім'ї інтуїтивно відчують втрату дітей, які мали народитися. Підтвердженням цього є багато випадків, коли в розмові з батьками діти признавалися, що знали не лише кількість, а й стать своїх братів-сестер, яких ніколи не бачили, їхні характери та імена. Розпочавши процес регуманізації, Центуріони навіть дивуються з того, що можуть згадати й візуалізувати кожную дитину як особистість — такою, якою вона зараз могла б бути.)

15. РЕІДЕНТИФІКАЦІЯ

Після виконання цього нелегкого завдання Центуріони готові представити свого Пілігрима сім'ї та друзям, а тоді поступово відтворити власну автентичність. Цьому допомагає участь у груповій терапії для колишніх виконавців абортів. Дуже важливо, щоб новоявлений Пілігрим не піддався лестощам або зневазі. На цьому етапі Центуріон має добру нагоду обговорити з сім'єю і друзями свої реальні сподівання.

Ті, що довгий час «танцювали» так, як від них вимагалось, мусять тепер шукати свою автентичність, навіть якщо ці зміни прикро вражають інших.

Правильний шлях

«Тільки тепер починаю розуміти, яким (якою) я є насправді. Хоч я вчинив (-ла) щось жахливе, Господь бачить і сприймає мене такою, якою я є насправді. Це просто вражає. Я також можу навчитися сприймати себе реалістично, з усіма своїми болячками, ранами й слабкостями. Виявляється, що водночас я й інших починаю сприймати такими, якими вони є. Якщо я сприймаю своїх дітей такими, якими їх задумав Господь, а не якими я хотіла б, вони стають спокійнішими, веселішими і ліпше вчаться».

Хибний шлях

«Хто я такий? Це складне запитання. Я — це сума частин мене самого, не більше і не менше. Можливо, я ніколи не зрозумію, хто я насправді. Нічیه уявлення про мене не вартє довіри».

16. СУД

Важливим етапом зворотного перетворення є символічне звинувачення Центуріона у злочині вбивства. Може, це звучить жорстоко, проте порівняно зі звинуваченнями, що їх вони подумки висувають проти себе, така процедура дуже лагідна. Символічна судова розправа дає можливість Центуріонові почути звинувачення прокурора та виступи його свідків, які розповідають про свій біль. Центуріони можуть також почути захист свого адвоката, який наголошує на тому, що його підзахисного було підступно завербовано в цю справу та що його несправедливо використовували. Наприкінці судового засідання звучить звинувачувальний вирок, і Центуріона символічно ведуть на кару. У цей момент хтось, хто уособлює Ісуса Христа, займає місце Центуріона й бере на себе його покарання. На такому символічному суді мусить бути суддя, адвокат та прокурор, який висуває звинувачення від імені дитини та її батьків. Особливої реальності драми надають свідчення конкретних жінок та чоловіків, діти яких загинули внаслідок абортів або які належать до категорії вцілілих. Ми переконалися, що з втручанням когось, хто уособлює Ісуса Христа, Центуріон відчуває величезне полегшення, що ще раз виразно переконує в місії Христа як нашого Спасителя. Якби такий суд відбувся насправді, кожен, хоч найменше причетний до абортів, був би визнаний винним і мусив би нести частину кари. Насправді таке засідання, напевно, ніколи не відбудеться, бо тоді на місці звинувачених опинилась би більшість суддів.

Правильний шлях

«Я знаю, що мушу пройти через це. Уже віддавна такий суд відбувається в моїй уяві. Мене завжди цікавило, яке буде закінчення. Знаю, що заслуговую на покарання, і дякую Тобі, Господи, що Ти протиставив мені.

Тепер моя черга просити пробачення в усіх, кого я скривдив».

Хибний шлях

«Христос помер на хресті за мої гріхи, натомість я не мушу страждати. Жоден суд не має права звинуватити мене». (Це правда, що Христос своєю смертю відкупив усіх людей, навіть найжорстокіших злочинців. Господь не осудить їх, проте це не означає, що винних не слід судити за злочини проти людства (згадаймо, наприклад, Нюрнберзький процес.)

17. ЗРЕЧЕННЯ

Досягти внутрішньої цілості й знову відчутти себе гідним довіри суспільства Центуріонові допомагає привселюдна заява про відмову від колишньої діяльності. Не робити більше абортів — це замало, треба щоб про це знали. Треба, щоб люди переконалися, що Центуріон справді припинив убивати, і припинив назавжди. Він му- сить сміливо заявити: «Я помилявся. Те, що я робив — це жахливий злочин, тож допоможи мені, Боже, ніколи такого не повторити. Усе, що я тоді вважав виправданням абортів, не відповідає істині. Будь- яка раціоналізація тут фальшива. Нехай усі почують, що я більше не можу і не буду вбивати, намагатимусь виправити давні помилки і допомагатиму одужати тим, кого я скривдив».

Правильний шлях

«Так, я помилявся. Мушу розповісти людям, що насправді я робив, хоч це і нелегко. Усі мають знати, що я помилявся, що не мав рації і ніколи більше не зроблю цього. Я не докоряю людям за те, що сприймуть мене скептично».

Хибний шлях

«Гадаю, то була помилка. Не слід було робити аборти. Тепер усе в минулому, проте вважаю недоречним виголошувати з цього приводу офіційні заяви».

18. ВІДШКОДУВАННЯ ЗБИТКІВ

Господь наказує виправити зло, яке ми заподіяли в цьому світі. Отже, мусимо спробувати допомогти тим, кого ми скривдили. Мусимо відшкодувати зло, якщо виправити його неможливо (Вихід 21, 22; Левіт 6, 1-7; Лука 19, 8). Центуріони, з якими ми розмовляли, мали наміри не лише допомагати тим, кого вони скривдили, а й компенсувати наслідки своєї діяльності, якщо виправити зло не вдасться. Можливо, для цього доведеться відмовитись від багатьох вигод, наприклад, позбутися автомобіля або будинку, який купили за зароблені абортами гроші. Відшкодувати смерть дитини неможливо, проте можна іншим дітям із цієї сім'ї оплатити перебування в літньому таборі, навчання або консультації для тих, хто страждає від пост-абортного синдрому вцілілих. Один із Центуріонів у Польщі консультує жінок, яким він робив аборти, і фінансує цю допомогу.

Правильний шлях

«Це нелегко. Я вже звик до такого стилю життя, проте не можу позбутися думки, що він є наслідком заробітків на абортах. Щоб так жити й далі, я мушу стати глухим до криків малюків, яким відібрав життя, і не думати про них. А саме цього я не можу зробити. Я не хочу затуляти вуха й сковувати свої думки. Вірю, що Господь дасть мені все, чого я справді потребую, якщо я довірюсь Йому».

Хибний шлях

«Я не зможу виправити того, що зробив, а тим більше — компенсувати зло. Усе це не має сенсу. Тих людей надто багато, до того ж я ніколи не зможу їх відшукати. Якщо Господь хоче, щоб я змінив свій стиль життя, Він сам забере від мене зароблене. Натомість я не можу заплатити за своє спасіння, тож не варто навіть пробувати».

19. ПРИМИРЕННЯ ЧЕРЕЗ ІСУСА ХРИСТА

Господь Бог примирив світ зі Собою і зробив нас посланцями примирення (2 до Коринтян 5, 18). Ми мусимо помиритись з тими, кого ми скривдили, тими, хто бачив, як ми кривдили інших, як інші кривдили нас, з тими, хто скривдив нас. Мабуть, таких людей дуже багато, проте Бог сподівається, що ми зробимо це. Почати треба від людини, яка скривдила кожного з нас найбільше, — від себе самого.

Ми любимо інших так, як любимо себе, можемо прощати іншим і відгукнутись на чиєсь прощення лише настільки, наскільки прощаємо собі. Господь послав нам багато листів примирення. Їх ми знаходимо у Святому Письмі. Треба взяти їх за взірць. Центуріони використали їх, щоб написати людям, які скривдили їх у дитинстві і яким вони хочуть вибачити ці провини.

«Дорогий _____,

я хочу помиритися з тобою. Спочатку мушу пробачити тобі те, що ти мені заподіяв, хоч це й нелегко. Мені було б легше простити тобі, якби ти: 1) зрозумів, як глибоко ти скривдив мене (перелік заподіяних кривд); 2) зрозумів свою частку вини і свою відповідальність у кожному з цих випадків; 3) щиро перепросив за кожну із

завданих мені ран; 4) пообіцяв, що ніколи не зробиш такого ні мені, ні комусь іншому; 5) будеш по-іншому поводити себе, щоб я справді повірив, що ти вирішив змінитися; 6) обдумав, як можна було б відшкодувати заподіяне зло, а саме (перелік), наприклад те, що я не довіряю людям, маю низьку самооцінку та ін. Я визнаю, що ти зробив для мене також багато добра (перелік). Також не заперечую, що, можливо, скривдив тебе, тому терпляче вислухаю твої звинувачення та відповім на кожне з них. Запевняю, що все це відбудеться якнайбільш конфіденційно. Прошу такої ж конфіденційності від тебе. Мусиш знати, що я не маю наміру скривдити або покарати тебе. Хочу лише розв'язати давні проблеми, пробачити скоєне і забути про це раз і назавжди. Заради нашого спільного добра прошу тебе сприйняти це поважно й відповісти мені листом якомога швидше.

Щиро Твій...

РБ. Знаю, що ти можеш... (напр., порвати цей лист, розлютитися та ін.) Прошу Тебе, не роби цього».

Дехто вважає, що Господь вимагає від нас простити своїм кривдникам лише у своєму серці — простити самим лише рішенням. Проте насправді Він ставить нас віч-на-віч з опором та невизначеністю і прощає лише тоді, коли прощаємо ми. Так само Бог наказує нам ставитись до людей, які нас скривдили, отже, ми мусимо бути ініціаторами примирення (Левіт 19, 17; Лука 17,3). Саме наша активність у цьому процесі переконує Його в нашому бажанні пробачити, а отже, заслужити прощення в Його очах.

Центруріони починають процес примирення з написання листів усім, кого, на їх думку, вони скривдили. Не всі імена й адреси жінок їм відомі, проте хоча б деякі з

них вони пам'ятають. Почавши, вони згадують таких людей усе більше. Буває, що адресати самі приходять до них. Центуріони мусять написати також до братів-сестер убитих малюків, їхніх батьків і дідусів та бабусь. Побудова листа до скривджених матерів і батьків подібна до запропонованого раніше:

«Дорога _____ ,

для мене так важливо, щоб Ти простила мені. Знаю, що це для Тебе нелегко. Може, Ти зможеш пробачити мені, якщо довідаєшся, що я розумію, як глибоко скривдив Тебе (перелік заподіяного). Мій внесок у цей аборт становить щонайменше 50%, і я готовий нести відповідальність за це. Пробач мені за те, що... (перелік конкретних кривд і вибачень)».

Центуріони мусять написати також до тих, хто скривдив їх самих, і до спостерігачів, які стояли осторонь, коли вони кривдили інших або коли інші кривдили їх. Звичайно, не від усіх адресатів можна сподіватись відповіді, але головне те, що Центуріони, порушивши мовчанку про кривди, страхи та збентеження, які походять з їхнього дитинства, докорінно змінюються. Тепер вони можуть висловлювати свої думки й виражати почуття, не боячись, що їх зігнорують або висміють. Вони можуть відверто говорити з тими, кого скривдили, — без страху та взаємних звинувачень.

Правильний шлях

«Це завдання, здається, неможливо виконати. Ліпше було б не братися за нього, проте розумію, що без цього не зможу собі допомогти. Якщо навіть не всі зрозуміють мене, я зможу відчутти, що означає дозволити піти геть своїй ненависті. Бувало, що я кривдив навмисно або мимоволі.

Я готовий пробачити тим, хто скривдив мене, і позбутися цього відчуття гіркоти».

Хибний шлях

«Це неможливо. Такий лист уб'є мого старенького батька. Я накличу на себе гнів багатьох людей. Може, мене навіть притягнуть до суду.

Я залишусь самотнім, покинутим і висміяним. Не маю наміру надокучати комусь. Усе, чого вимагає від мене Господь, — це простити їм усім у своєму серці». (У багатьох розділах Святого Письма підкреслено, що слід докоряти тим, хто нас кривдить, і якщо вони каються, то прощати їм стільки разів, скільки вони попросять вибачення. Тільки тоді Бог посилає зцілення і прощення (Лука 17, 3.4).)

20. ВІДРОДЖЕННЯ

Упродовж усього процесу зворотного перетворення Центуріони мусять насамперед заглибитись у свою особистість, проте важливо, щоб наприкінці вони зуміли відкрити себе світові та полюбити людей. Любити — це означає йти назустріч потребам сім'ї та друзів, про чиї турботи ми знаємо. Ці потреби обґрунтовані здоровим глуздом, тому любов є реальною, раціональною і практичною. Любов — це наказ, який дав нам Ісус Христос, отже, сутність її не зводиться до емоцій. Емоціями керувати неможливо. Якщо ж ми підкоряємось Божим наказам, то дозріваємо духовно, і водночас із цим наша здатність любити невинно зростає.

Було б добре, якби ті, чиїм професійним завданням є допомагати людям і лікувати їх, стільки ж часу присвячували запобіганню проблемам, скільки витрачають його на їх розв'язання. Інакше ці люди будуть мимоволі допо

магати породжувати проблеми, за залагодження яких їм платять.

Дуже важливо, щоб Центуріони стали активними учасниками руху «За життя», можливо, неофіційними консультантами, членами організацій такого напрямку, брали участь у різних акціях, писали листи, давали потрібні адреси колегам, збирали інформацію, писали наукові статті або навіть просто поговорили за кавою з колегами, які роблять аборти, чи підтримали інших Центуріонів у їхньому важкому переході. Вони можуть знайти тих, хто потребує сонографічної апаратури, купити її та відіслати колегам з країн із низьким рівнем життя. Вони можуть добровільно взяти на себе роль сурогатного «офірного ягняти», зайняти місце ненародженої дитини та, якщо потрібно, постраждати замість неї.

Правильний шлях

«Решту свого життя я мушу присвятити спробі зупинити аборти і допомозі тим, хто постраждав від них. Це займе в мене багато часу, проте така позиція послідовно впливає з моєї віри і дасть мені змогу відчувати спокій і впевненість».

Хибний шлях

«У мене обмаль часу. До того ж є люди, яким це вдасться ліпше. Я не зобов'язаний робити це. Мій головний обов'язок — моя сім'я».

21. ДОЗРІВАННЯ

Психологічної і духовної зрілості Центуріони будуть досягати до кінця своїх днів. Добре було б, якби кожним із них заопікувались зрілі християни, які б підтримували їх, навчали, а коли потрібно — спрямували в потрібне русло, покартали чи застерегли. Центуріонам не слід до

ручати виголошувати промови на захист життя, допоки вони не дозріють до цього і не здобудуть міцних основ для повного розуміння того, що слід говорити. Треба заохочувати їх до свідчень, у яких не було б хвалькуватості, натомість завжди — виголошування слави Богові за прощення і примирення. Христос велів нам удосконалюватись. Ніхто не може стверджувати, що цієї мети вже остаточно досягнув. Христос дарував нам привілей бути Його друзями, отже, мусимо стати настільки досконалыми й цікавими особистостями, наскільки це можливо.

Правильний шлях

«Я дуже несміливий, проте мушу духовно зростати. Привселюдні виступи допоможуть мені стати зрілою особистістю. Я не люблю відчувати на собі тиск чийогось авторитету, проте потребую християнської підтримки й керування».

Хибний шлях

«Прославляти Господа можна завжди і всюди, і я буду робити це, коли захочу, отже, ніякої допомоги мені не потрібно» або «Силою волі я можу змусити себе мислити і діяти щораз досконаліше».

22. ЗМІСТОВНІСТЬ І ВПОРЯДКОВАНІСТЬ

Центуріони потребують допомоги у відновленні авторитету, досягненні примирення та впорядкуванні свого життя. їм потрібні література й наукова інформація, яка б підтримала формування позиції на захист життя. Вони мають багато прочитати, зрозуміти, сприйняти та й просто звикнути до нової для них інформації. Центуріони мусять постійно намагатися узгодити свої дії зі своїми переконаннями.

Правильний шлях

«У моєму житті панував хаос, і я радий, що нарешті в ньому з'явився якийсь сенс. Мені потрібні факти й аргументи, щоб протистояти тим, хто постійно чинить на мене тиск і вимагає пояснити, що зі мною трапилось. Знаю, що те, що я зараз роблю, пов'язане з певною небезпекою, проте мені радісно відчутти, що докладаю зусиль для захисту цих малюків».

Хибний шлях

«Я вніс у своє життя деякі корективи. Я почав ходити до церкви і став такою ж доброю людиною, як і мій сусід по лавці».

23. РАДІСТЬ І МИР

Господь створив для нас альтернативний життєвий план на той випадок, якщо ми зруйнуємо оригінальний план пізнання Його в раю. Проте такий шлях пролягає через біль і смерть. Богові не приносять радості наші страждання, проте Він застосовує їх, навіть смерть, як інструмент. З попелу близького руйнування Він може відродити зів'ялий цвіт життя. Життя починається знову, проте, як довідуються Центуріони, радість приходить лише після скорботи заради Господа (2 Кор. 7, 10).

Господь хоче, щоб ми раділи Йому. Перша й основна Божа заповідь — пізнавати Його. Пізнати ж означає полюбити, а отже, прославляти Бога і дякувати Йому.

Кожен мусить зрозуміти, що має в житті конкретне призначення. Хоч ми не можемо стати такими, як було задумано, певні частини первісного плану можна стерти і працювати над собою далі. Настав час вимкнути телевізор й відмовитись від інших розваг, щоб активізувати даровані нам Господом здібності, наприклад поезію або малярство. 98

Життєво важливо і життєдайно радіти Богові в прогулянках і зустрічах гідного товариства. Настав час починати.

Правильний шлях

«Слава Тобі, Господи. Слава Тобі за Твою благодать і прощення, яке ми одержали через Твого Сина, нашого Спасителя. Дякую Тобі за радість, яку я відчув, за можливість удосконалюватись, за правду, до якої провадить мене Святий Дух. Знаю, що я Твій, і невдовзі зустрінуся з Тобою віч-на-віч».

Хибний шлях

«Я ходитиму до церкви і буду сподіватися, що Господь неминуче обдарує мене своїм милосердям».

ХІІ. СВІДЧЕННЯ

Д-Р БОЛЕСЛАВ П'ЄХА, ПОЛЬЩА.

Чи можливо примиритися з жінками, яким я робив аборт? Більше того: чи можливо здобути прощення дітей, яких я убив, і примиритися з ними?

Два роки тому я міг відповісти на ці запитання лише негативно. Лише під час участі в терапевтичній групі для осіб, залучених до виконання абортів⁸, я побачив, що така можливість насправді існує.

Там, в Ірландії, я почав усвідомлювати факт, що ембріони, яких я знищив, — це діти з крові і кості, і кожен з них був індивідуальністю з конкретними фізичними й психологічними рисами. Це стало одним із найдраматичніших і найтяжчих відкриттів у моєму житті.

Далі на задвірках пам'яті я почав знаходити події та обставини зі свого життя, особливо з дитинства, коли мене тяжко й боляче кривдили рідні. Я усвідомив, що у віці 7-8 років батьки поклали на мої плечі надмірні обов'язки, ставлячись до мене, як до дорослого. Якщо мені щось не вдавалося, мене жорстоко карали. Будучи жертвою кривди і приниження, я сам став насильником для найневинніших і найслабших людських істот: знищував дітей і глибоко ранив жінок, яким робив аборти.

⁸ Товариства Центуріонів Європи. 100

Чи маю я право в цій ситуації просити пробачення й розраховувати на примирення? Мене поглинало почуття провини, а також гніву на людей, які в потрібний момент не сказали мені «ні», — на тих, хто пасивно спостерігав і знаходив різноманітні аргументи на захист абортів. Я виправдовувався перед собою, намагаючись перекласти відповідальність то на суспільство, то на законотворців і навіть на матерів і батьків дітей, які ніколи не побачили сонця.

У цей важкий час я погодився взяти на себе роль «офірного ягняти», на якого складаються провини всіх людей, залучених до виконання абортів так само, як я. Це було обов'язком, який я вважав своєрідним покаранням за свої провини. Така роль не сприяє душевному спокою. Я не переставав відчувати себе винним, сердився на себе. Гнівawas і на інших людей, навіть на Бога, який допустив до ситуацій, що спонукали мене робити аборти.

Відкриття Христа як того, Хто бере на себе мої гріхи, стало наріжним каменем і точкою відліку розуміння процесу примирення. Так, примирення — це процес, а не подія. Стрижневим моментом у ньому є розпізнавання кривди, якої я зазнав від інших, навіть найближчих мені людей. Водночас він передбачає відшкодування кривди, яку я заподіяв іншим людям. Очевидно, що все виправити неможливо, особливо повернути тим дітям життя, проте необхідно зробити те, що вдасться. Це не лише покинути роботу платного виконавця абортів, а й допомогти жертвам.

Процес примирення не обмежується самозвинуваченням та загальним примиренням із людьми, яких скривджено. Це процес визнання кривди, заподіяної кожному з них зокрема. Для виконавця тисяч абортів він стає

завданням усього життя. Поступово згадуючи свої жертви, розпізнаючи їх, просячи в кожній з них пробачення і примирюючись з кожним зокрема, здобуваєш внутрішній спокій, якого так прагнеш, і нові сили, щоб подолати слабкість і занепад духу.

Я переконаний, що проголошення правди про аборт буде принаймні частковим відшкодуванням величезної кривди, яку я заподіяв. Я вирішив також підтримувати матеріально тих жінок, які, всупереч величезному тискові, не вибирають аборт як спосіб залагоджування своїх проблем.

ХІІІ. ПОПЕРЕДНІ ВІДОМОСТІ ПРО КОЛИШНІХ ВИКОНАВЦІВ АБОРТІВ

Наша анкета складається з 91 пункту, серед них — шкали візуальних аналогій, ґратки, переліки та описи. У дослідженні брало участь 6 чоловіків і 13 жінок з Європи та США, безпосередньо залучених до абортної індустрії. Деякі відомості про цих людей наводимо далі.

Вік респондентів коливався від 28 до 61 року, у середньому становив 45 років. Опитувані виконували аборти протягом 3-15 років і припинили цю діяльність у середньому 9,4 року тому. Кожен із респондентів вважав себе відповідальним за 10-30000 абортів. Мати особи, на чю долю випадає 10 абортів, також є виконавцем абортів й актуально продовжує цю діяльність.

У 32% респондентів були психологічні проблеми, проте жоден із них не відчував суттєвих психологічних труднощів. 30% на згадку про свою колишню діяльність, пов'язану з абортами, відчували збентеження. У 20% респондентів часто бували сновидіння, пов'язані з окремими моментами їхнього минулого як виконавця абортів. Через почуття провини та депресію 16% з опитаних серйозно думали про самогубство. У період виконання абортів 40% цих людей страждали залежністю від алкоголю або наркотиків. 32% з них і надалі часто мучаться почуттям провини, проте більшість почуває себе прощеними: 80% — Богом, 75% — собою самими, 40% — дітьми, яких вони

знищили, 20% — суспільством, 10% — матерями і батьками ненароджених дітей. Матері 20% опитаних мали аборти, 25% респондентів перенесли аборт особисто.

Ставлення респондентів до абортів змінилось під впливом таких чинників (у порядку зменшення частоти): усвідомлення факту, що ембріон у лоні матері — це реальна людина; духовний досвід; особисті страждання; усвідомлення дистресу матері; особистий контакт з прихильниками руху «За життя» або через організовані ними акції. Для більшості респондентів значущим був більше, ніж один чинник. Ніхто з них не облишив виконання абортів через страх за власну безпеку. Приблизно 30% респондентів зазнали в дитинстві психічної травми, яка дегуманізувала їхню особистість, а 100% вважали, що участь у виконанні абортів більшою чи меншою мірою дегуманізує їх.

XIV. НАША НАДІЯ

Мета цієї книги — допомогти людям, які вирішили відмовитись від виконання абортів, а також спонукати до вивчення однієї з найзагадковіших проблем в історії людства. Це не стільки спроба поставити запитання: «Чому людина знищує найменших подібних до неї істот, хоч таке самогубство виду неможливо оправдати жодними обставинами?», — скільки спроба пояснити, чому конкретні люди добровільно або мимоволі стають вбивцями, і цей факт, хоч його майже ніколи не схвалюють відкрито, мовчазно підтримують.

Водночас це путівник для тих, хто саме зараз долає важкий перехід від виконавця абортів до своєї автентичності — чесних, сповнених гідності чоловіка або жінки, достойних батька чи матері і люблячої Божої дитини.

Хоч знайти якесь виправдання відділенню дитини від матері ще можливо, збагнути користь від убивства дитини не вдається, допоки не сприймемо світогляду євгенічної популяції.

Ми мали нагоду познайомитися майже з шістьма десятками людей, які припинили виконання абортів. Також нам пощастило дуже близько познайомитися з 17 особами, які були безпосередньо залучені до абортної індустрії. Кожен із цих людей зробив свій безцінний внесок у розуміння непростого дилеми. Ми дякуємо за час, який вони нам присвятили, та цінуємо їхні зусилля й біль,

який вони були змушені пережити, щоб поглибити розуміння критичної для виживання людства проблеми.

Більшість зі згаданих тут осіб тепер є членами Товариства Центуріонів, мета якого — допомогти колегам, що вирішують відмовитись від виконання абортів або участі в них, у їх нелегкому переході до власної автентичності, а також вивчити походження проблеми. Якщо сказане тут стосується і Вас або Ви знаєте когось, хто має намір облишити виконання абортів, просимо писати на одну з адрес:

P.O.Box 27103, 750 Goldstream Avenue Victoria,
BC, CANADA V9B 5S4
Tel: (250) 642-1848
Fax: (250) 642-1841
E-mail: iiplcarr@islandnet.com
Web: <http://www.messengers2.com>

Dr. Boleslaw Piecha ul.
Koscielna 7, 44200 Rybnik,
Polska.
Tel: 36-422-1958,

Ms. Joan Appleton
Pro-Life Action Ministries
P.O. Box 75368
Saint Paul, MN 55175-0368
USA.
Tel: (612) 771-1500, Fax: (612) 771-6967.

о. Михайло Лучків церква св.
Андрія, площа Соборна, 3,
Львів

Зіновій Онишко E-mail:
zonyshko@ukr.net тел.: (0322)
64-26-22

Згідно з моделлю, яку ми пропонуємо, невинних сторонніх тут немає. Кожен робить свій внесок або в поглиблення проблеми, або в її розв'язання. Написане тут про Центуріонів так само стосується Спостерігачів, про яких також треба було б видати книгу з аналогічним окресленням їхньої провини й частки відповідальності. Зрештою, відповідальність Спостерігача навіть більша, бо, порівняно з жертвою чи злочинцем, він перебуває в ліпшій для розуміння проблеми та впливу на події ситуації.

Існує лише одна Правда і єдине її Джерело. Милосердя, Правду і Спасіння знаходимо в Ісусові Христові, Синові Божому. Дякуємо Господеві, який силою Святого Духа навчає нас і дарує нам нагоду допомагати в нелегких пошуках кожному з цих людей.

ЕПІЛОГ

Повернувшись з пустелі, чоловік, якого обрали для виконання жертвоприношення, заявив першосвященикові, що не бажає більше брати на себе сумнівно почесну місію відведення офірного ягняти на загибель. Усвідомивши, що страчено невинну людину, Центуріон сказав своєму командувачеві, що відмовляється надалі брати участь у розпинанні засуджених на страту, навіть якщо для цього йому доведеться піти з війська.

Озираючись на пройдений за останній рік шлях, відколи облишено виконання абортів, Центуріон зітхнув з полегшенням: «Не знаю, чому я не зробив цього раніше. Яким же дурнем я був! Кожен помічає, як я змінився. Незважаючи на неймовірні переживання, дякую Богові за те, що послав мені друзів, завдяки яким я зміг подолати цей важкий перехід. Попереду ще багато праці, проте тепер у мене є принаймні загальне уявлення про те, що саме я мушу робити. Ще не всіх знищених моєю рукою дітей я прийняв у цей світ і віддав у руки Господа, треба написати ще багато листів примирення, і щоразу, як я роблю це, моя впевненість зростає. Дякую Тобі, Боже, за це».

Щоб допомогти Центуріонам у їх нелегких пошуках власної автентичності, Товариство організовує тижневий інтенсивний курс у тихій сільській місцевості. Якщо Ви або хтось із Ваших знайомих хочете знайти тут підтримку, будемо раді звістці від Вас.

ПРО АВТОРІВ

Філіп Гордон Ней (нар. 5 вересня 1935 року у Канаді) — дитячий психіатр і психолог. Медичну освіту здобув в університеті Британської Колумбії, спеціалізацію з дитячої психології та психіатрії — в МакГімському, Лондонському та Лінійському університетах. Викладав у п'яти медичних школах, тричі здобув звання професора, заснував три дитячі психіатричні установи. Наразі є клінічним професором медичного факультету університету Британської Колумбії. Впродовж багатьох років вивчав проблему взаємозв'язку насильства над дитиною та абортів та написав на цю тему понад 20 праць. Ще одна тема його досліджень — проблема дітей, які належать до категорії вцілілих від абортів. Впродовж понад 10 років провадить психотерапевтичні групи для чоловіків та жінок, які страждають від наслідків насильства або абортів, а також задіяного у виконанні абортів медичного персоналу.

Автор 66 наукових статей, 9 монографій та підручників.

Основна тематика досліджень: дитячий аутизм, насильство над дитиною та її занедбання, медична етика, вплив висліду вагітності на здоров'я жінки.

Марія Анна Пітере розпочала свою кар'єру як педіатр зі спеціалізацією з гематології та онкології. У 1985 році після зустрічі з Жаном Ванье та Жеромом Леженом вона здобула переконання в необхідності праці заради захисту розумово неповносправних людей, життя яких загрозувало поширення у суспільстві евгенічної ментальності. З того часу працювала в Інституті прогенезу в Парижі, де досліджувала проблему розумової відсталості внаслідок хромосомних аномалій. Наприкінці 80-х років вона здобула переконання у шкідливості абортів, зокрема — з евгенічних міркувань. З 1994 року, після смерті проф. Лежена, д-р Пітере стала ініціатором організації філії Інституту прогенезу в багатьох країнах (зокр. Англії, США, Чілі), метою яких є створення притулків для розумово неповносправних людей та спільноти професіоналів, які шанують людське життя. Постійно співпрацює з Міжнародною федерацією медичних досліджень, де вона є директором з медичних досліджень, та фундацією Жерома Лежена в Парижі.

З 1992 року Марія Пітере працює разом з Філіпом Неем. У 1993 році вони заснували Міжнародний Інститут проблем переривання вагітності та насильства над дитиною (IPLCARR — International Institute of Pregnancy Loss and Child Abuse Research and Recovery), метою якого є всебічне вивчення впливу усіх типів невиношування вагітності на жінку, чоловіка, дітей з цієї родини та суспільство загалом. На сьогодні вони приготували понад 800 фахівців з 20 країн світу, завданням яких є допомагати людям, які внаслідок абортів зазнали глибокої психічної травми.